

**UNUTMADIK
UNUTTURMAYACAĞIZ**

Gece daha güne evrilmeden, Çok önce uyandı şehirler... Gün doğmadan yandı ateşler, Sokaklar alev alev... Gün oldu gece, sokaklar ateş topu... 4 gün 4 gece...

Katliamlarla dolu devrim tarihimizden 4 gün ve gece... Bundan 17 yıl önce 19-22 Aralık günlerinde yaşadığımız zindan katliamı ve dört gün süren zindan savaşları...

"Cezaevlerini denetim altına almadan sokakları kontrol edemeyiz" diyordu burjuvazi ve emekçi halklara daha ağır yaşamı dayatabilmek için, önce öncülerine, devrimci tutsaklara boyun eğdirecekti...

Ve ölüm yenildi 28 kez... 19 Aralık 2000 sabaha karşı devrimci tutsakların bulunduğu 20 zindana birden saldırdı, adına "Hayata Dönüş" diyerek... Devletin her tür kimyasal ve ateşli silahına, taramalı tüfekleri ve iş makinelerine, helikopterlerine karşı dört duvarın ardında silahları sadece bedenleri ve devrimci iradeleri olan devrimci tutsaklar... Yaptıkları katliam,

devrimci tutsaklara boyun eğdiremedi... 28 canın ölüm-süzleşmesine, yüzlencesinin yaralanmasına rağmen, tutsaklar başları dik çıktılar yıkılan-yakılan duvarların ardından, makineli tüfek taramaları altında zafer halayına durdular... Ve götürüldükleri F tipi hücrelerde de boyun eğmediler, 6 yıl sürecek bir Ölüm Orucu Destanına başladılar...

3

MÜÇADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 20 Aralık 2017 - 3 Ocak 2018 / S 039 / 1 TL

DÜNYA DEVRİMİNE DOĞRU

Her geçen gün sonuna biraz daha yaklaşan emperyalist-kapitalist sistem, gitgide daha fazla dengesizleşiyor; tarihsel sürecin biriktirdiği bütün sorunlar karşısında serinkanlılığını yitirip adeta "ne olacaksa olsun" tavrıyla pervasızlaşıyor; işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı başlatmış olduğu küresel iç savaşı sonuna kadar götürmek için tezcanlı davranıyor.

ABD yönetiminin yıllardır kafasında olan "Kudüs'ün İsrail'in başkenti olarak tanınması" düşüncesi, artık yaratacağı bütün sonuçlar göze alınarak hayata geçiriliyor. Filistin Devrimi karşısında emperyalist-siyonist ittifak, tarihinin en azgın saldırısını başlatmış bulunuyor. Elbette bu "eceli gelmiş itin cami duvarına pisleme"nden farksız bir şeydir. ABD'ye, hegemonyasının henüz güçlü olduğu dönemlerde bile yeltenemediği bu hamleyi yaptıran şey, son ölümcül etaba girilmiş olmasıdır. ABD, dünya üzerinde çöken hegemonyasına eşlik eden emperyalist-kapitalist sistemin çöküş evresinde olması nedeniyledir ki, bu yutamayacağı lokmayı ağzına alma gafletinde bulunmuştur. Bundan sonrasını hep beraber yaşayarak göreceğiz; ancak tarih, ileride bu günleri yazdığımda bir dünya devriminin olgunlaşma evresi olarak yazacaktır.

Emperyalistlerin 11 Eylül İkiz Kuleler provokasyonu ile dünya halklarına karşı başlattıkları 3.Dünya Savaşı, Kudüs'ün İsrail'in başkenti olarak tanınmasıyla yeni bir boyut kazanmıştır. Artık bütün dünya ya emperyalist-siyonist ittifakın dayatmasına boyun eğecek ya da emperyalist-kapitalist sistemi ve onun çocuğu siyonizmi ortadan kaldırmak için ayağa kalkacak ve mücadele edecektir. Kısa süre öncesine kadar ABD sal-

dırğanlığına kafa tutan Sosyalist Kore'nin tavırlarına anlam veremeyenler, şimdi gerçekliğin kalın duvarına bir kez daha çarpmış oluyorlar. Sosyalist Kore'yi ABD emperyalizmine "kağıttan kaplan" muamelesi yapmaya motive eden şey, ABD hegemonyasının çöktüğünün farkında olmasıdır.

Evet, çöken sadece ABD hegemonyası değil bir bütün halinde emperyalist-kapitalist sistemdir. Son olayda olduğu gibi, dünya üzerindeki bütün gelişmeler bunu doğruluyor. Gelişmeler bir dünya devrimine doğrudur. Dünya Devrimi'nin hangi uğraklardan geçeceğini bugünden öngörmek mümkün değil; ama bir dünya devriminin de başlamak için ihtiyaç duyacağı "genel bahane"yi, emperyalist-kapitalist sistemin kendi elleriyle işçi sınıfı ve emekçi halklara sunacağını düşünmek için çok nedenimiz var.

Evet, devrim için koşullar şimdi bütün dünyada olgunlaşmıştır. Devrimler dünya yüzeyine yayılıyor ve bir dünya devrimi haline dönüşüyorlar. Dünya devrimini eş zamanlı bir devrim olarak değil, ardışık devrimler şeklinde öngörmek gerekiyor. Bir yerde devrim olduktan sonra, bunun başka yerlere ne kadar hızla yayılacağını bilemeyiz; ama dünyanın geri kalanından yalıtık kalmayacağını, bütün bir dünyayı derinden etkileyeceğini biliyoruz.

Devrimci durumun bütün dünyada olgunlaşması nedeniyle komünist enternasyonalin örgütlenmesi acil bir hal almıştır. Dünya devrimini hızlandıracak başlıca adımlardan biri bu görevin başarılmasıdır.

Şimdi tüm dünyada devrim zamanı!

>>Editör...

FİLİSTİN'DE DENGELER DEĞİŞİRKEN

ABD Başkanı Trump'un İsrail'deki büyükelçiliğini Kudüs'e taşıyarak bu şehri İsrail'in başkenti olarak tanıma kararı Filistin topraklarını yangın yerine çevirmeye yetti. Protesto ve çatışmalar iki gündür şiddetlenerek sürüyor.

Kimilerine göre Filistin halkını yeni bir "intifada" noktasına getiren şey Trump'un hesap bilmez, iç politika malzemesi yaratma pervasızlığı; kendi ülkesinde yolsuzluklarla başı deritte olan Netanyahu'nun "gündem saptırma" planı gibi "şahsi" hesap ve planlar. Gerçek bu mu?

3

Tarihin Yeni Yanları

C.Dağlı

2

İki Çıkmaz Yol

Umut Çakır

4

ABD Hegemonyasının Çöküşü

İ.Cevat Çetiner

5

Militan Kararlılık

Ali Varol Günel

8

Devrim Zafere Güçlü Dayanaklar Üzerinden İlerliyor

Argeş Soran

9

TARİHİN YENİ YANLARI

BAŞYAZI

C. Dağlı

Tarih, günümüze kadar, bize, sosyalizme geçişin farklı biçimlerini gösterdi. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi, Sovyetler tarafından, iktidarın ele geçirilişini; Doğu Avrupa ve Asya'da, 40'lı yılların toplumsal devrimleri, halk demokrasisi iktidarını ve yüzyılın diğer devrimleri, yeni ve daha yüksek bir topluma geçişin çeşitlilik gösterebileceğini ortaya koydu. Kuşkusuz tarih, gelecekte sosyalizme geçişin yeni ve çok zengin örneklerini gösterecektir.

Sosyalizme geçişte, devrimci dönemin ürünü ve eseri olan politik geçiş biçimlerinin tüm çeşitliliğine karşın, devrimler ortak yönleri ve ortak yasalara sahiptir. İlk, sosyalizme geçişin biçimi nasıl olursa olsun, bu geçiş ancak zora dayalı devrimle gerçekleşebilir. Burjuvazinin sınıf egemenliği ancak devrimci tarzda yıkılabilir. Ve bununla bağlantılı olarak, sosyalizme ancak proletaryanın devrimci diktatörlüğüne dayanılarak geçilebilir. Bilimsel sosyalizmin kurucuları, komünist topluma geçiş üzerine son derece net, açıklayıcı ve yön gösterici görüş ortaya koydular. Komünizmin bu konudaki literatürü ve tartışmaları yüklü ve zengindir. Dünya işçi sınıfının sınıf savaşı tarihi ve sosyalizm tarihi bu konuda büyük bir pratik yaratmıştır.

Sosyalizme geçiş biçimlerinin farklılığı, her ülkede, tarihi gelişmenin farklı oluşundan ileri gelir. Her ülkenin ekonomik gelişmesi, toplumsal ilişkileri, diğer ülkelerle karşılıklı ilişkisi ve etkileşimi, politik durumu ve sınıf savaşımının gelişimi, sosyalizme politik geçiş biçimini belirler. Ekonomik temel, son durumda, kararlatıcıdır. İdeolojik politik vb. üst yapı ise tarihin ileriye doğru gelişmesini kuvvetli olarak etkiler. Proletaryanın devrimci ideolojisi, toplumu dönüştürücü bir güçtür. Tüm yüzyıl boyunca süren proletaryanın dünya genelindeki sınıf savaşımı ve devrimlerin, devrimci teorinin kitleleri dönüştürmede ne denli etkin bir rol oynadığını biliyoruz. Lenin'in yapıtları, devrimci teori ve politikanın sınıf savaşımında ne kadar etkin olduğunu anlamamızı sağlayan birer eğitici kaynaktır. Lenin'in eserleri, proletaryanın sınıf kavgasını yürütürken nasıl da her somut duruma göre taktik uyguladığının zengin örnekleriyle doludur.

Diyalektikçi olan Lenin, tarihsel gelişmenin somut aşamalarının ve tarihin yeni yanlarının çözümlemesine büyük önem verir. Şubat 1917'den sonra Rusya'da yeni bir somut durum doğar. Tarihin yeni bir yanı ortaya çıkar. Bolşeviklerin daha önce programlaştırdığı devrimci iktidar biçimi, öngörülen yol ve biçimde değil, tarihsel gelişme tarafından daha özgün biçimde gerçekleştirilir. Ortaya çıkan, bir taraftan burjuvazinin iktidarı, bir taraftan, bunun yanında ve ona karşıt biçimde oluşan Sovyet İktidarı. Lenin büyük bir titizlikle yeni durumun analizine girişir. Ortaya çıkan iktidar ikiliği özgün bir durumdur ve Rusya'nın o dönemki somut durumu ve diğer ülkelerle karşılıklı ilişkisi tarafından biçimlenir. İleriye doğru gelişmesinde tarih, toplumların karşısına yeni yanlarını çıkarır.

Marksistler, tarihsel gelişmenin önümüze, bir alt aşamadan bir üst aşamaya, bir alt toplumdaki bir üst topluma geçişte, tahmin edilenden daha çeşitli ve zengin, daha renkli, daha özgün mücadele yolları vb. çıkarılabileceğini bilirler. Komünistler, tarihin ileriye doğru boyutlanmasının ortaya çıkacağı yeni gelişmeleri, tarihin yeni yanlarını göz önünde tutarlar ve tutmalıdır. Özellikle devrimci hareketin fırtınalı yükseliş döneminde, Parti mücadelesinin koşullarında elle tutulur değişimler oluşur.

Tarihin kendi istediği gibi, ya da kendi tasarımlarına göre gelişeceğini düşünenler yanlıya düşmekten kurtulamazlar. Gelişme karşıtların mücadelesidir. Sınıflı toplumların tarihi, karşıt sosyal sınıfların mücadelesi olarak gelişir. Ama sınıflar savaşı çeşitli aşamalardan ve uğraklardan geçer. Yanlıya düşmemek için, nesnel koşulları ve öznenin mücadelesini büyük bir ciddiyetle çözümlemeliyiz.

Marx, Engels ve Lenin'in devrimci teorisi, tarihsel gelişmeyi anlamamız için bize bir bakış ve bir irdeleme yöntemi veriyor: Diyaletik ve Tarihsel Materyalizm. Bilimsel sosyalizmin kurucuları, devrim dalgasının Batı'dan Doğu'ya kaydığını ortaya koyarken bu yöntemi değişen dünya koşullarına uyguladılar. Lenin ve diğer Marksistler, kapitalizmin tekeli kapitalizm aşamasına dönüştüğü 20. yüzyılın başında, yeni bir tarihsel dönemin başladığını çözümledi. Artık devrimler çağı başlamıştı. II. Enternasyonal'in eski parti anlayışı, sınıf savaşımının yeni dönemini, devrimler çağını karşılayamazdı. Yeni tarihsel koşullarda, proletaryanın sınıf savaşı ancak yeni tip proletarya partisiyle, Leninist Parti'yle sürdürülebilir. Yeni tip parti ya da devrimi gerçekleştirme anlayışına göre örgütlenme proleter devrimler çağının etkin gücü oldu.

Fakat zaman içinde, diyaletik anlayışın yerini mekanik ve dogmatik bir anlayış aldı. Özellikle de 20. yüzyılın ikinci yarısında, yeni tip proleter parti anlayışı, devrimci içeriğinden uzak, oportünist ve biçimsel bir hale getirildi. Bunun kaçınılmaz sonucu, devrimci mücadeleden uzaklaşan, uzlaşmacı, edilgen, gelişen sınıf kavgasına ayak uyduramayan parti ve örgütlerin ortaya çıkışı oldu.

Latin Amerika'da olsun, bu topraklarda olsun sınıf mücadelesi ancak devrimci sınıf mücadelesi olarak sonuca ulaşabildiği halde, II. Enternasyonal tarzı çalışma yürüten uzlaşmacı sosyalist hareketler devrimci olmayan dönemlerin hareket tarzında ısrar ettiler. Çalışmalarını örgütlenme, kitle partisi olma, eğitim, etkisiz politik kampanyalar vb. çerçevesinde yürütmeye devam ettiler. Onların içine düştükleri edilgenlik, sınıf işbirliği politikasının sonuçları ortaya çıkar çıkmaz, gerçek devrimci hareket, başka bir yol izledi. Devrimci dönemde mücadele, devrimci olmayan sınıf mücadelesi değil, devrimci sınıf mücadelesidir. Sonuç alıcı yöntemler, devrimci yöntemlerdir. Latin Amerika ülkelerinde gerilla savaşı, bu topraklarda 71 devrimci çıkışı bu anlayışla harekete geçti. Giderek devrimci mücadele yolu, en etkin, en sürükleyici ve gerçekten sonuç alıcı proleter mücadele yolu oldu. Kuşkusuz gerçek devrimci hareket ilk çıkış noktasında kalmadı. Bugün proleter devrimci sınıf hareketi çok daha nitelikli, deneyimli ve yetkindir. Burada asıl kavranması gereken proletaryanın kurtuluş kavgasında, zafere giden yolun ve mücadele biçimlerinin ne olduğunun gelişen ve değişen tarihsel koşullara dayanılarak ortaya konmasıdır.

Tarihsel materyalizm yalnızca geçmişe değil, güncel gelişmelere ve geleceğe de uygulanmalıdır. Kapitalizm sıçramalı çöküşte; kapitalizmin çöküş dinamikleri çok hızlı ilerliyor. Devrim dünyada ve bu topraklarda güncel. Dolayısıyla devrimin güncelliğinden hareket etmeyen hiçbir hareket dağılıp gitmekten kurtulamaz. Devrimci dönemde, yeni bir toplumsal devrimler çağında devrimci olmayan dönemlerin hareket biçimini sürdürenler, bu dönemde hiçbir şekilde etkin olamazlar.

Tarihsel gelişme temposu çok hızlı. Tarih, kısa tarih. Bu, şu demektir ki, yüzyılları alan gelişmeler, artık, bir yılda gerçekleşiyor. Tarihin hızlanması, yoğun olması proletaryanın yararına. Çünkü amacını daha kısa sürede gerçekleştirebilir. İnsanlığın bugünkü noktaya gelmesi tarihteki bir dizi değişikliğin sonucudur.

Tarihin kısa sürede büyük bir yol alması, tarihsel gelişmenin yeni yanlarının daha kısa sürede karşımıza çıkması demektir. Nesnel toplumsal gelişmelerin ve devrimci sınıf savaşımının temposunun bu denli süratli olması, devrimci komünist partiyi, değişen koşulların, tarihin ortaya çıkan yeni yanlarının gerektirdiği mücadele, örgütlenme vb. yeteneğini geliştirmeye zorluyor.

Proletarya evrensel kurtuluş kavgasında, kendini tarihin çeşitli aşamalarının görevlerini yerine getirmekle sınırlandırmaz. Toplumsal varlık koşulları nedeniyle proletarya için esas sorun tarihi (dünyayı, toplumu) değiştirmektir. Böylece, proletarya tarihsel bir sınıf olarak davranır. Ama önceki tarihsel sınıflardan, insanal bir tarih oluşturma amacıyla ayrılır.

Maddi koşulların evrensel gelişme derecesi, insanal tarihin olanaklarını yaratmıştır. Güncel devrim bu olanakları, gerçeğe dönüştürecektir.

19 Aralık'ı Unutturmayacağız!

Zindanlardaki Yoldaşlarımızla Mücadeleyi Büyüteceğiz!

19-22 Aralık Zindan Katliamı'nın yıldönümü yaklaşırken Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi olarak anma etkinliğinde bir araya geldik.

Anma programı öncesinde tutsaklığı, 19-22 Aralık 2000 Zindan Katliamı'nı, sonrasındaki F Tipi sürecini yaşayan yoldaşlar ve yakınlarıyla birlikte vakit geçirebilmek için Cumartesi sabahı Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde kahvaltıda buluştuk.

Kimi uzun zaman önce tanışmış tutsak yakınları birbirini görüp özlem giderdi, kimi birbiriyi yeni tanıştı. Kahvaltı eşliğinde kısa sohbetler yapıldı. Kahvaltının ardından kısa anma etkinliğine geçildi.

Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi adına söz alan yoldaşımız, inişiyatifi olarak iki yıl önce tutsaklarla dayanışmak için dışarıda verilecek mücadelenin örülmesi amacıyla bir araya gelindiğine değindi. Devletin zindanlara yönelik politikalarına, 19 Aralık Katliamı'na, zindanlardaki mücadeleye ve günümüzde zindanlardaki tecrit, işkence ve hak gasplarını değinen yoldaşımız, 19 Aralık Katliamı'nı unuttuğumuzu ve bu katliamın unutulmaması için de yeni kuşaklara aktarılması gerektiğini belirtti.

19-22 Aralık Zindan Katliamı'na ait sinevizyon gösterimin ardından devletin zindanlarda giderek artan saldırıları, devrimci tutsakların mücadelesi ve hukuki süreci anlatmak için avukat Seher Dursun söz aldı.

"Bu görüntülerin ardından hangi hukuktan, hangi hukuki süreçten bahsedilebilir" diyerek sözlerine başlayan Seher Dursun, kısaca devletlerin zindan politikasına değindi. 19 Aralık Katliamı öncesinde de zindanlarda katliam yapıldığını ve devletin devrimci tutsakları toplumdaki tecrit ederek aslında toplumdaki devrimci mücadeleyi sindirmek istediğini belirtti.

Ardından Türkiye ve Kürdistan'daki zindanlarda uygulanmakta olan hak ihlallerine, işkence ve tecrit ilişkin bilgileri aktardı. Bir saatlik avukatlık görüşünün bile çeşitli şekillerde engellendiğini ve devletin hiçbir hukuk kuralını tanımadığını belirten avukat, devletin tüm saldırılarına rağmen zindanlarda devrimci tutsakların iradesini teslim alamadığını ve saldırılara eylemlerle karşılık verdiğini belirtti; dışarıda da aileleri ve yoldaşları olarak zindanlardaki hak ihlallerine karşı daha güçlü bir mücadeleyle ancak bunları engelleyebileceğimizi, çünkü burjuvazinin hiçbir hukuki kuralı, insan hakkını tanımadığını hatırlattı.

Ardından 19 Aralık Katliamı'nda Bayrampaşa Cezaevi'nde olan bir kadın tutsak, devletin vahşetini ve buna karşın tutsak yoldaşların yenilmez iradesini ve savaşımını aktardı.

"Eğer dışarıda yoldaşlarımız, ailelerimiz güçlü bir mücadele vermeselerdi hem daha fazla yoldaşımızı kaybeder hem de F tiplerinde çok daha fazla hak gasplarını o günlerde yaşamak zorunda kalırdık. Devlet F Tipi zin-

danları devrimci tutsakların komünist yaşamını ve aileleri ve yoldaşlarıyla bağına koparmak amacıyla inşaa etti ama başaramadı. Bugünkü saldırıları da aynı sebeple artarak devam ediyor. Bizlere düşen tutsak yoldaşlarımızın dışarıdaki sesi olmak ve mücadeleyi yükseltmektir" dedi.

19 Aralık 2000 Zindan Katliamı sırasında kızını zindanda olan bir annemizin de o süreçte yaşadıklarını aktardı. Katliamın ardından ailelerin çocuklarının hangi cezaevine gönderildiğini öğrenmek için çok çaba harcadıklarını, aileler olarak çok zorlu bir mücadele verdiklerini ve ancak bu mücadelenin sonucunda çocuklarının yerini öğrenebildiklerini ve yine büyük bir mücadeleyle F Tipi zindanlarda görüşlere girebildiklerini ve devrimci tutsakların pek çok haklarını yine açlık grevi, ölüm orucu ve fiili eylemlerle kazandıklarını belirtti.

Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi olarak, "tutsak yoldaşlarımızın asla teslim olmayacağını, teslim alınmayacağını biliyoruz. Bizlerin de bir mücadele birikimimiz var. Zindanlardaki devrimci yoldaşlarımızın sesini yükseltmek ve dışarıdan da devrim mücadelesini büyütmek için bir arada olmamız gerekiyor. Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi olarak bir araya gelmemiz de bu nedenledir. Bizler daha fazla devrimci tutsağın ailesini, yakınlarını ve devrim mücadelesine duyarlı insanları bu mücadeleye katmaya çalışıyoruz" dedi.

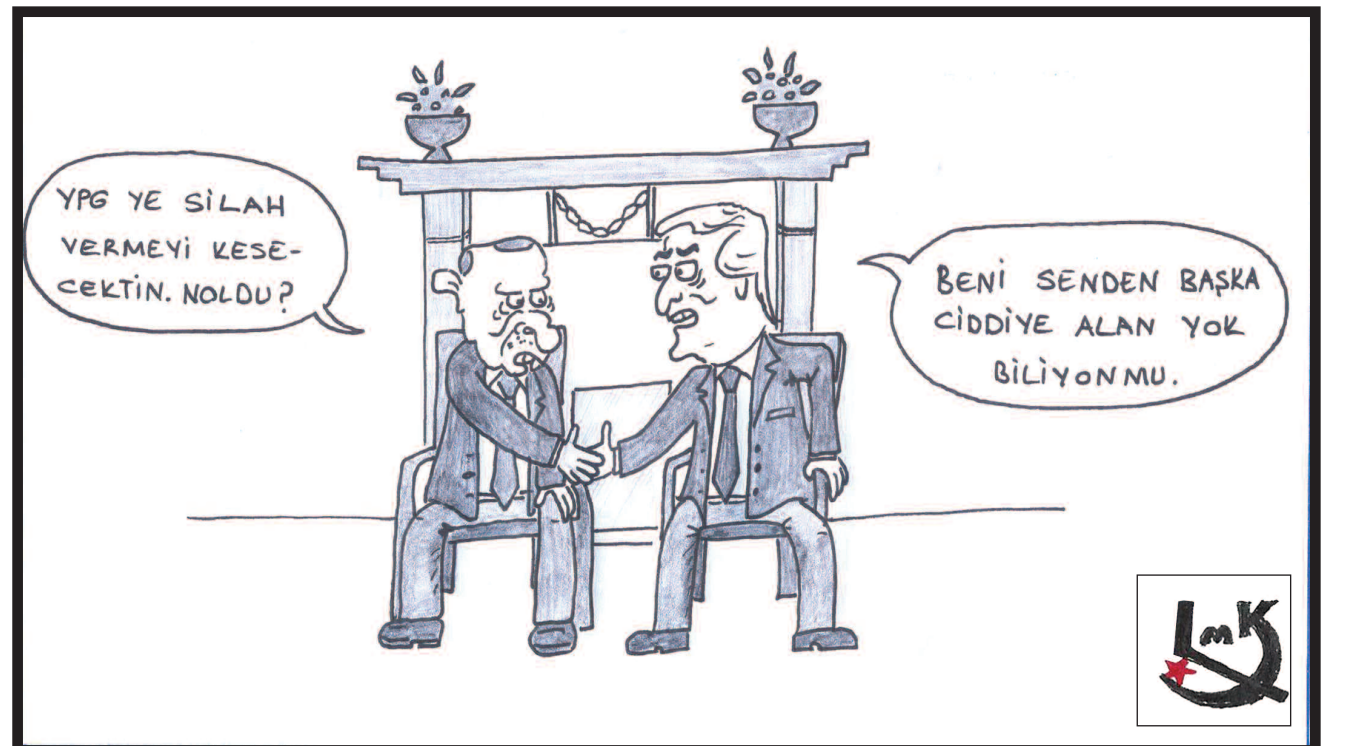
Elazığ zindanından yeni tahliye olan bir kişi söz alarak, "Devlet her seferinde insanı şaşıratan bir mühendislik harikası örneği zindanlar inşa ediyor. Öyle ki, koridorlarından hücresine, yatakhanelerinden havalanmasına kadar yaşadığımız her an tutsaklara işkenceye dönüşüyor. Merdivenden indiğinizde, suyu açtığımızda, bir eşyayı hareket ettirdiğinizde, size ve yoldaşlarınıza işkenceye dönüşen bir sistem yaratırlar" diyerek devletin F tiplerinin inşasında bile devrimci tutsaklara nasıl bir tecrit ve işkencenin hedeflendiğine dikkat çekti.

"Bizim en büyük avantajımız mücadeleye henüz tanışmış bir devrimci yoldaşımızın dahi zindana gittiğinde nasıl bir tavır koyacağını bilmesini getiren sağlam bir mücadele geleneğinin devrimci tutsak yoldaşlarımız tarafından yaratılmış olmasıdır. (...)Mücadele deneyimimiz bize şunu öğretti ki, zindanlardaki yoldaşlarımızın mücadelesi ile dışarıda verdiğimiz devrim mücadelesi birbirini besleyen birbirinden ayrılmayan bir bütündür" dedi.

Tutsaklığı yaşayanlar ve yakınları 19 Aralık katliamı süreci ve zindanlara ilişkin mücadeledeki anıları ve deneyimlerini birbirleriyle paylaştılar ve daha iyi bir mücadeleyi örebilmek için daha sık bir araya gelmek gerektiğini belirttiler.

Paylaşımın ardından Grup Munzur ve Grup Alamor sahne olarak devrimci tutsak yakınlarına müzik dinletisi verdi.

Editör

FİLİSTİN'DE DENGELER DEĞİŞİRKEN

Baş tarafı 1. sayfada

Elbette değil. Bu tür kişisel hesapların payı ya da etkisi olsa bile büyük toplumsal olaylar, gelişmeler kişilerin kaygı ya da hesaplarıyla açıklanamaz. Bunun tek gerçek, doğru ve bilimsel açıklaması, emperyalist-kapitalist sistemin genel olarak dünyada, özel olarak Ortadoğu'da içinde bulunduğu yenilgi ve çöküş durumudur.

Ortadoğu ve dünyadaki olayları, bütünlüğü içinde birbirleriyle ilişkileri/etkileşimlerini, gelişim ve değişimlerini ele alırsak Filistin'deki son gelişmeyi anlayabiliriz.

Hayatta ve ayakta kalma savaşı veren emperyalist-kapitalist sistem dünya genelinde, özel olarak da Ortadoğu'da dünya halklarına karşı bir savaş içinde. Saldırganlık yeni değil, ama son aylarda Arap gericiğinin, ABD emperyalizminin, İsrail siyonizminin saldırınlığının olağanüstü arttığını çıplak gözle dahi tespit etmek mümkün.

Trump'la özdeşleşen ABD'nin Kudüs kararı işte bu saldırınlığın devamıdır. Saldırganlık, çöküşün, yenilginin hem sonucudur hem de nedenidir. Çöküş ve yenilgiler saldırınlığa yol açıyor ve her saldırı sonrası, yenilgi ve çöküş derinleşiyor.

Afganistan savaşının artık sözünü eden pek yok. Ama Irak, Suriye ve en son bir hafta önce bir kez daha alevlenen Yemen savaşında ufukta gözükken yenilgiler; son bir ay içinde Lübnan Başbakanı'nın Suudiler tarafından rehin alınması, İsrail'in Suriye'ye sonuçsuz sal-

dırıları hafızalarda henüz tazedir.

Gelişmeleri bütünlüğü içinde görüp anlamak için şimdi bazı olguların altını çizelim:

Birincisi, emperyalist-kapitalist sistem ve onun adına ABD, Latin Amerika dahil, örneğin Venezuela, hiç bir yerde amaç ve planlarını gerçekleştirilemiyor.

İkincisi, ABD -ve dolayısıyla diğer emperyalistler- Ortadoğu'da büyük bir yenilginin eşliğindedir. Irak'ta dikiş tutturamıyorlar, Suriye'de yenildiler, Lübnan'da amaçlarına ulaşamıyorlar ve en sonu Yemen'de yenilginin eşğine geldiler.

Üçüncüsü, Başbakan kılığındaki Binali'nin de itiraf ettiği gibi, emperyalist-kapitalist sistem on yıldır derin bir ekonomik kriz içinde. Bu durum, emperyalist-kapitalist devletleri, işbirlikçilerini daha da saldırınlılaştırıyor. Suudilerin gözdönmüş saldırınlığı dünyanın gözünününde. Buna BAE, Katar gibi Arap gericiği eklenmeli. Yemen'de yenilgi sürecine girenler işte bu Arap gericiği ve onlarla birlikte siyonist İsrail, ABD'dir.

Dördüncüsü, ABD, İsrail, Arap gerici devletleri çöküş ve yenilgi sürecinde kendileriyle birlikte dinci gericiği, dinci faşist akımları da çöküşe sürüklüyorlar. Şöyle de söylemek mümkün; efendileri çökerken dinci gerici/faşist akımların ayakta durmaları zaten düşünülemezdi. Oysa dinci gericilik, örneğin HAMAS, Filistin ve Ortadoğu devrimine karşı en önemli bariyer olarak tasarlanmıştı.

HAMAS, dünyanın gözünününde iflasını

ilan ederek Gazze'yi El Fetih'e devretti. El Nusra gibi dinci faşist örgütlerin İsrail ilişkilerini bilmeyen kalmadı. Tecrit, teşhir ve yenilgi içindeler. İsrail'in her türlü destek ve himayesine rağmen Suriye'de kaçınılmaz akıbetlerine ramak kaldı. Suudiler de Yemen'de yenilginin eşliğindedir.

ABD'nin Kudüs hamlesi bu tabloyu tersine değiştirme çabasıdır. Ama bu çaba tersi sonuçlar verecek; belirtilerini şimdiden görüyoruz. Filistinli devrimci örgütleri etkisizleştirmek için bizzat İsrail tarafından kurulan Hamas iflas ederken, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi gibi devrimci örgütler tekrar canlanmaya, güç toplamaya başladılar.

Trump'un, yani ABD ve İsrail'in Kudüs kararı Filistin halkına, Filistin devrimine karşı bir saldırı, hatta savaş ilanıdır. Bundan kuşku yok. Ama bu savaş ilanı, dinci gerici/faşist akımların çöküş, tecrit ve teşhir oldukları, buna karşılık FHKC, FHKC-Genel Komutanlık, Demokratik Cephe gibi devrimci örgütlerin toparlanma ve güçlenme dönemine denk geldi. Tam da bu nedenle, Filistin halkına ve devrimine yönelik bu son saldırı, tersi sonuçlar verecek; Filistin halkı ve devrimi bu süreçten güçlenerek çıkacaklar.

Elbette bu kendiliğinden olmayacak. Filistinli devrimci örgütlerin çabaları, devrimci mücadeleleri bu konuda tayin edici olacak. Filistin halkı, dinci/gerici örgütlerin işbirlikçi, uşak rollerini, Suriye'de, Irak'ta, Yemen'de gördü. Hamas'ın, Türkiye, Katar, Suudi Arabistan ve

diğer gerici devletlerin her türlü desteğine rağmen iflas etmesi bu tespitimizin kanıtı. Koşullar Filistinli devrimci örgütlerin öne çıkmalarına, Filistin devrimini ileri taşımalarına son derece uygun.

Elbette, Filistinli devrimci örgütlere enternasyonal destek zorunludur. Türkiye devrimci örgüt ve partilerinden bir kısmı büyük bir aymazlık içinde, Filistin devrimini sosyalizm yolundan saptırmak için Arap gericiği, İsrail ve ABD tarafından kurulan dinci gerici örgütlere destek verdiler.

Artık bu aymazlığa son verilmeli. Bunun bahanesi de kalmadı. Hamas'ın başta Türkiye olmak üzere gerici Arap devletleri tarafından nasıl desteklendiği, Suriye'de dinci faşistlerle omuz omuza emperyalistlere nasıl hizmet ettiği ayan beyan ortada. Hamas'ın bugün "intifada" çağrısı yapmış olması kimseyi kandıramaz artık. O bu çağrıyla yapmakla sadece boğulmaktan kurtulmak için kendini akıntının kollarına bırakmış oluyor; o kadar.

Enternasyonal destek Filistinli devrimci örgütlere verilmeli. Filistin devrimine destek, bu devrime sahip çıkmak, hepsi de emperyalistlerin beslemesi olan dinci faşist güçlere terk edilmemeli. Tıpkı 70'li yıllarda olduğu gibi Filistin devrimine sahip çıkılmalı, onunla her türlü enternasyonal dayanışma içine girilmelidir.

Filistin devrimi davası bizim davamızdır; Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin davasıdır.

İzmir'de Gezi'den Bir Tutuklama Daha

İzmir'de Gezi eylemlerine katıldığı için o dönemde tutuklanarak Kırıklar cezaevinde kalan Barış Bulut, bu sabah yeniden tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Cezası kesinleştiği gerekçeyle sabah saatlerinde evi basılarak gözaltına alınan Barış Bulut, tüm dünyadaki ezilen, sömürülen işçi sınıfının bir neferi, mütevazı bir inşaat işçisiydi.

Zindanlar Yıkılsın
Tutsaklara Özgürlük
Yaşasın Gezi Ayaklanmamız

Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracacağız

Son dönemlerde devrimci tutsaklara karşı artarak devam eden baskı ve sürgünlere tepki olarak, devrimci tutsakların yalnız olmadığını dile getirmek için Gazi Mahallesi Mücadele Birliği okurları tarafından Barajüstü bölgesinde yazılama yapıldı.

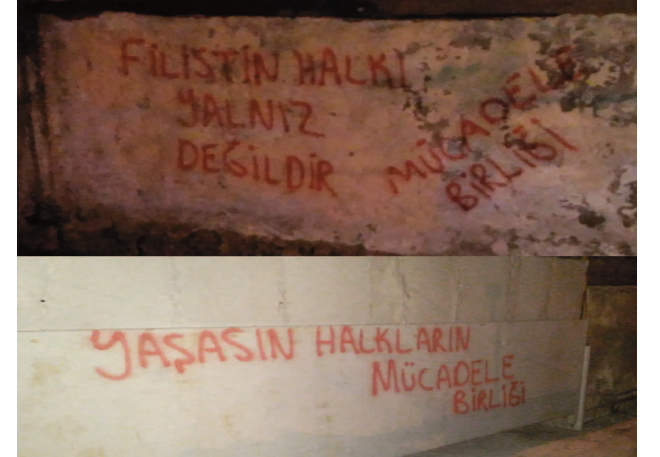
Mahallede "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracacağız", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrimci Tutsaklara Selam Savaşa Devam" yazılmaları yapıldı.

Filistin Halkı Yalnız Değildir

1970'lerde, 1980'lerde Teğmen Aliler (Cevat Saim Çelen, İmam Ateş ve Mustafa Çetiner) nasıl ki emekçi Filistin halkının en zor günlerinde proleter-komünist bilinçle en ön saflarda mücadele yürütürken ölümsüzleşmişlerse, onların yoldaşları Rojava halkıyla enternasyonal dayanışma içerisindeyken, biz de Türkiye'de bulunan Leninistler olarak Teğmen Aliler'den aldığımız bilinçle tüm emekçi halkların nezdinde onları selamlamak amacıyla Gazi Mahallesi'nde yazılmalar yaptık.

Teğmen Ali'nin Yolunda Tüm Emekçi Halklarla Enternasyonal Dayanışmaya!
Nehirden Denize Filistin Özgür Olacak!

Gazi Mahallesi'nden Mücadele Birliği Okurları

UNUTMAYACAĞIZ!
UNUTTURMAYACAĞIZ!

Baş tarafı 1. sayfada...

Katliamın 17. yıldönümünde, Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi çatısı altında bir araya gelen devrimci yapılar ve tutsak yakınları, katliamı protesto etmek, katledilenleri anmak için Bakırköy Cezaevi önünde toplandı.

Üzerinde katledilen 28 devrimci tutsağın resimlerinin olduğu "19 Aralık Şehitleri Ölümsüzdür, Hesabını Soracağız", "19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" pankartlarının açıldığı eylemde "Tek Tip Elbise Giymeyeceğiz", "Tutsakların Talepleri Kabul Edilsin", "Elazığ'da

Kadın Tutsaklar 47 Gündür Açlık Grevinde Haberin Var Mı", "Hapisanelerde Baskıya Son" dövizleri taşındı.

Aileler pankart ardında toplanmaya başlarken ajitasyon konuşmaları yapıldı. Zindanlarda katledilenlerin isimleri tek tek, cezaevi cezaevi okundu, "Yaşıyor" diye haykırıldı. Bugün zindanlarda yaşanan baskılara da değinilerek, Elazığ Zindanında baskılara karşı açlık grevinde olan kadın devrimci tutsaklar selamlandı, sık sık "19 Aralık Katliamını Unutmadık! Unutturmayaca-

ğiz", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı.

Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi adına okunan ortak basın açıklamasında da katliam anlatıldı, "bu tarih aynı zamanda, devrimci tutsakların 'ölürüz ama asla teslim olmayız' dedikleri ve dört gün boyunca sürdürdükleri mücadelenin tarihidir. Devletin zindanlarında özgürlük mücadelesi verenlerin tarihidir. Devrimci iradenin, iktidarlar karşısındaki zaferidir; teslim alınmayacağımızın göstergesidir" denildi.

Basın açıklaması, "Bundan 17 yıl önce devrimcileri zindanlarda yakalar, katlederler, bugün tutsakları ring araçlarında diri diri yakmaya, işkencelerde katletmeye, tecritle ve 'tek tip elbise'yle yıldırma çalışıyor. Devrimci tutsaklar

zindanlardan 'tek tip elbise' giymeyeceklerini ve mücadeleye hazır olduklarını haykırıyor. Onların beton duvarlar, dikenli teller ve demir parmaklıklar ardındaki mücadelesinde; bizler, devrimci tutsakların yoldaşları, aileleri ve yakınları olarak onları yalnız bırakmayacağız, tek tip dayatmasına izin vermeyeceğiz" denilerek sloganlarla sona erdi.

Anmanın ardından aileler cezaevine yakınları ile görüşe girdiler.

İKİ ÇIKMAZ YOL

UMUT ÇAKIR

Engels'in notlarında ilgi çekici bir bölüm vardır. Der ki; "Tarihte hareket, önde gelen halkların bütün nazik dönemlerinde karşılıklarla en dikkat çekici biçimde ortaya çıkar. Böyle anlarda bir halkın, bir çıkamaz yolun iki yönünden birini "şunu ya da bunu" seçmesi zorunluluğu vardır. Ve aslında sorun, her dönemde, politikayla uğraşan dar kafa sahiplerinin arzu ettiğinden daima başka türlü konur." (Doğanın Diyalektiği, s:232)

Engels devrim dönemlerine atıfta bulunuyor. Dikkat çekici olan, devrimi de "çıkılmaz yollardan biri" biçiminde değerlendirmesidir. Bunda şaşılacak bir taraf yok. Hangi halk bir devrime zaferinden emin olarak girmiştir. Hiçbir halk devriminde böyle bir güvence yoktu. O yüzden seçim anlarında sonu belirsiz bir macera, bir çıkamaz yol gibi görünen devrime halklar, zorunlu olarak başvururlar.

İki çıkamaz yol kavşağına gelmek, aynı zamanda, önüne geçilmez kesin bir kutuplaşmanın kaynağıdır. Ve şimdi bu topraklarda, yalnızca emekçi halkları değil, ama aynı oranda ve amansızlıkta, bizzat egemen sınıfları ve bürokrasiyi benzer bir kutuplaşmanın sardığını görmekteyiz.

Tekelci sermaye içi manzaraya ışık tutması için, Hürriyet gazetesi yazarı Erdal Sağlam'ın yazdıklarına başvurulmuş. Gazeteci, kameralar önünde mikrofonlara çok farklı konuşan "politikacı ve bankacıların" samimi düşüncelerini şöyle ifade etmiş: "Bakanlar ortalgı ne kadar yatıştırılmaya çalışılırsa çalışılırsa, ekonominin kötü yönetildiği, siyasi iklimin keskinleştiği, bürokrasinin çok yetersiz olduğu, uzun zamandır hiçbir iş yapılamadığı, işlerin düzeleceğine dair umutların giderek kaybolduğu, samimi konuşan herkesin dile getirdiği ortak kaygılar." Egemen sınıf içi manzarayı özetliyor bu satırlar.

Çatışmanın boyutlarını, ancak pratik adımlardan izleyebiliriz. Dinci TÜSİAD'ı, ekonomik işbirliği konseyinden çıkardık. Devlet tekel bütünüleşmesinin sembolik bir kurumu, fakat bu ihracın politik bir tutum olduğundan kim kuşku duyar? Çok değil bir kaç ay önce, patronlar kulübünün kürsüsüne çıkıp "OHAL gerekçesiyle grev yasaklıyorum" diye böbürlenen değil miydi? Anlaşılan, grevleri yasaklamak da aradığı derin çatlaklara olamıyor. Son haftalarda süre giden OHAL yüzünden pazar kaybettiklerini söyleyen patronların sayısında gözle görülür bir artış vardı. Şimdi, tekelci sermayenin en tepesindeki patronlar da iki çıkamaz yoldan birini seçmeye zorlanıyor: Proletaryayı daha rahat koşullarda sömürmek adına, bir sermaye çetesinin tüm devlet imkanlarını soymasına göz mü yumacaklar; yoksa uyuyan devi uyandırma pahasına, burjuva muhalefeti canlılandırılacaklar? Konseyden çıkarıldığının göre TÜSİAD, burjuva muhalefetten yana ağırlık vermiş demektir.

Son zamanlarda CHP'nin "majestelerinin muhalefeti" olmaktan çıkıp, gerçek bir burjuva muhalif kılığına bürünmesinde, tekelci sermaye arasındaki çatlakların belirleyici bir yeri var. AKP'yi fena halde terleten kara-para trafiğine ilişkin belgelerin CHP'ye bazı yurtsever bürokratlar tarafından verildiği söylendi. Belli ki, egemen sınıf arası keskinleşen kutuplaşma, devlet bürokrasisine doğrudan yansıyor. Silahlı bürokrasinin, özellikle TSK'nin içinde bulunduğu yarılmanın sonuçlarını, yüzlerce gözaltına alınan albaylardan, binbaşılardan görüyoruz. Bürokratik yarılma, diğer tabakalara doğru, iktidarın daha karanlık çekirdeğinde yer alan mali, idari, adli kesimleri de etkisi altına almaya başladı.

Egemenler arası çatışmalardan devrimin önemli yararlar sağladığından, aklı başında pek az kimse kuşku duyar. Sermaye düzeninin üstü örtülü kanalizasyon çukuru, bütün pislik ve mide bulandıran ilişkileri ortalığa saçıyor. Bu gibi kavgalardan hemen her zaman burjuva muhalefetin kazançlı çıktığını ileri sürenlere hatırlatmak gerek; Lenin devrim durumunu tarif ettiği koşulların en başına neyi yerleştiriyordu? Egemen sınıflar arası çatışmayı. Çünkü, böylesi açık bir çatışma olmaksızın, nüfusun ezici kısmını oluşturan emekçilerin; henüz politikaya yeni uyanmış, egemen ideolojinin sersemletici etkisiyle henüz yarı uyku ve uysal, yarı aydınlanmış ezici çoğunluğun devrimin en keskin kavgalarına yönelmesi mümkün olmaz. Sözü ettiğimiz o en geniş kesimin, bugün Rıza Zarrab davasına ya da burjuva muhalefetin sergilediği kara para trafiğine, sosyal medya üzerinden, herkesi şaşkırtan ölçüde ilgi göstermesi, başka türlü açıklanamaz.

Devrimci sınıf ve kesimler dışında kalan, emekçilerin önemli çoğunluğunun iki çıkamaz yol kavşağına geldiklerini, iki yoldan birini seçmeye zorlandıklarını iddia etmek için, fazlasıyla olguya sahibiz. Gazeteler, bir araştırma şirketinin anket sonuçlarına yer verdiler. Dünyada yapılan bu araştırmada Türkiye, G. Afrika'dan sonra, geleceğe dair kötümserlikle dünya ikincisi. Meseleye yorum getiren bir "uzman", insanların son derece ümitsiz ve karamsar olduğundan yakınıyor ve "Bu ruh hali teröre hizmet eder" uyarısında bulunuyor. Ümitsizlik ve karamsarlığı devrimin aleyhine bir kanıt sayanların, öğreneceği çok şey var.

Halkın en geniş kesimlerini saran ve gözle görülür hızla bir kutuplaşmaya neden olan bu durumun önemini kavramak için, Gezi günlerini hatırlayalım. Haziran ayaklanması boyunca, sokakları on milyondan fazla insan doldurmuştu. Kuşkunun, hedef ve amaçlarını netleştirecek zamana sahip olsaydı, bu amaca uygun siki bir kitle örgütlenmesi ve politik bir karargah yaratmış olsaydı, mevcut hükümeti devirmek için bu güç yeterli olurdu. Ancak, hedefler konusunda kesin bir ortaklaşma sağlayamamış, yüklediği tarihi görevlere dair pek az zihin açıklığına sahip proleter öncü partiyle ilişkisi sınırlı bir kitlesel kalkışmanın, var olan hükümeti devirebilmesi için, çok daha geniş kesimlerin katıldığı, önünde durulmaz bir sel oluşmasına zorunlu oldu. Gezi'den bu yana, saydığımız bu koşullarda pek az bir değişim olduğuna göre, Haziranla başlayan ayaklanmanın ilk zaferine ulaşabilmesi için, çok daha geniş bir kitlesellik gerekliliği olduğu yerde duruyor. Şimdi, sarsıcı olaylar, ekonomik şoklar, ortalığa saçılan kepazelikler, buna eşlik eden karamsarlık duygusu, halkın, Gezi'den çok daha geniş kesimlerini, aynı kuşakta buluşturuyor.

Deniyor ki, evet, halkta çaresizlik, öfke var; ama korkuyorlar, bu yüzden devrimi falan unuttular. El insaf! Karamsarlık ve öfkeye eşlik eden korkunun hakim olmadığı tek bir halk devrimi olmuş mudur? Tek tek kahramanların korkusuz atılımlarından değil ama on milyonların eyleminden doğan bir devrimde, halkın yüreğinden ne korkuyu ne de zaferi dair bir güvensizlik duygusunu tamamen söküp atılabilir. Bu duyguları yok etmenin tek yolu, iktidarı devrim yoluyla fethetmektir, ancak bu ilk seferden sonradır ki, güvensizlik ve korku son bulur. Öyleyse, en geniş emekçi kesimlerin korkusundan bahsedip duranlar, ya bir şey söylemiş olmuyorlar ya da iktidarın fethi olanaklarını görünmez kılmak için uğraşıyorlar.

Tekelci sermayenin sözcükleri kadar, pespaye reformistler de, halkın en geniş kesimlerini etkisine alan aşırı kutuplaşmadan şikayetçiler. Bunun nedeni yalnız bir yerde, dinci faşizmin kutuplaştırıcı söz ve pratiğinden arıyorlar. Oysa bir nesnel zemini olmadan, hiçbir toplun, binlerce yıldır yararını gördüğü birliğini, en tepedekilerin sözleri yüzünden bozamaz. Bu nesnel temel, en derindeki çelişkiler bir yana, şimdi bizzat, devrim ve karşı devrimin karşılıklı bağıntısından kaynaklanıyor: Ne karşı devrim kendisine yönelen ölümcül tehdidi savuşturabilecek güçte, ne de devrim köhne düzeni bir tekmeyle yıkabiliyor. Bu "pata" durumu, tam da bu, toplumun hızla en aşırı uçlara savrulmasına yol açıyor. Tarihin diyalektik yasası, şimdi, çelişkilerin zirvede olduğu aşamada, karşıt kutupların birbirlerine karşı en canlı, en hareketli hale gelişini hazırlıyor.

Egemenleri, bürokrasiyi ve halkın ezici çoğunluğunu bir tercihe zorlayan iki çıkamaz yol, devrimci kesimlerde de benzer olguları doğuruyor. Uzun iç savaşın farklı zamanlarında ve cephelerinde yer almış, Gezi'yi ortaya çıkarmış bu en ileri kesimler, geri dönülmez bir karar noktalarında. Ya artık bir sonuç vaat etmediği açığa çıkan, ama daha az bedel gerektiren ve umudunu ancak solup giden önyargılara bağlayan o eski yol; ya da zaferini henüz keskin ölçülerde güvenceye alamamış, üstelik çok ağır bedeller gerektiren devrimci yol. Ya parlamenter oyunların bile ladesine ahmakça teslim olmak ve bu oyunlarla kopmaz bağları olan "hak-hukuk direniş" çizgisinin, şurada kaybettiğini burada arayan biteviye çizgisini sürdürmek; ya da silahlı bir ayaklanmaya girişmek. Birincisi çıkmaz bir yol olduğunu kanıtladı, en son Nisan referandumuyla politik barutunu tüketti, sesini ve söylemini tekrarladığı her yerde kitlelerin ilgisizliğiyle karşılaştı. İkinci yol, devrimci kitlelere en azından birincisi kadar çıkamaz görünüyor; sonu pek bulanık ve karanlık, üstelik bir yol henüz sesine ve söylemine kavuşmadı. Bu nedenle, daha derin, daha yavaş ve sessiz bir süreç işliyor.

Devrimci yığınların önemli bir kesimine dahi, şimdilik sonu belirsiz bir yol olarak gözükken ikinci yolun bütün sorunlarını ve karmaşık görevlerini aydınlatan politik perspektif, yalnızca proleter öncüde var. Onun ışığı hala yetersiz; gücü, birinci çıkamaz yolun zihinlerde bıraktığı muazzam tortuyu bir hamlede kaldırmaya yetmiyor. Ancak, proleter öncünün en büyük yardımcısı, sarsıcı olayların giderek sıklaşması, üst üste binmesi ve bunun devrimci yığınlarda belirgin bir bilinç etkisi yaratmasıdır. Proleter devrimci öncünün, ayağını sağlam basacağı nesnel bir zemine, devrimin en ağır yüklerin altına girebileceği bir kaldıraca ihtiyacı var. Bu nesnel zemin, şimdi en geniş emekçi yığınları iki çıkamaz görünür yoldan birini seçmeye zorlayan köklü ve acilylet kazanılan sorunlarda; kaldıraç ise zaman zaman artan ölçüde kitleleri sokağa dökken kendiliğinden kaynaşmada olgunlaşıyor.

Filistinliler Kudüs'e Sahip Çıkıyor

ABD Başkanı Donald Trump, İsrail'in başkenti olarak Kudüs'ü tanıdığını açıkladı...

On yıllardır Siyonist işgale karşı savaştan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), de bir açıklama yayımlayarak, "Kudüs'ün kaderini Trump değil, mücadelelerimiz belirler" dedi.

FHKC açıklamasında, ABD'nin kararının halklara karşı düşmanlık ve siyonist devletle ortaklık olduğu belirtilen açıklamada, Filistin yönetimini müzakerelere ve ABD egemenliğine dayanan yıkıcı tecrübelerden ders almaya çağırdı. Ayrıca Oslo sözleşmesinin derhal geri çekilmesini ve devam eden yükümlülüklerinin yerine getirilmesini istedi.

Filistin halkını ve örgütleri mücadeleleri birleştirme ve büyütme çağırması FHKC, bu karara karşı ortak bir karşılık vermeye davet etti, "Kudüs için savaş, bütün Filistin için bir savaştır. Bizim için Kudüs, Hayfa, Safad, Yafa, Gazze, Ramallah ve Filistin'deki her köy ve şehirdir" dedi.

Filistinli ve Arap halklarının, emperyalizmin, siyonizmin ve Arap gerici rejimlerinin işbirliğine karşı durması gerektiği vurgulanan açıklamada, "Kudüs her zaman Filistin halkının ve Filistin Devletinin başkenti olmaya devam edecek ve emperyalist-Siyonist ittifak şehrin Arap kimliğini ve Arap ve İslam dünyasındaki statüsünü yok etme girişimlerinde başarılı olmayacaktır" denildi.

Filistinliler kararı protesto amacıyla genel grev çağrısı yaptı. Filistinli örgütler protesto mitingleri düzenlemek için ortak çağrı yaptı. Öğretmenlere bir günlük izin veren Filistin Eğitim Bakanlığı, üniversite öğrencilerinden Batı Şeria ve Gaz-

ze'deki gösterilere katılmalarını istedi.

Batı Şeria'da Filistinlilerin sokağa çıkmasıyla, İsrail askerleriyle çatışmalar çıktı. Genel grevle birlikte eğitimden alışverişe ve ticarete dek gündelik hayat durdu. Gençler sokağa döküldü, Ramallah, El Halil, Beytullahim'de taş atıp lastik yakarak barikat kuran Filistinlilere İsrail asker ve polisleri saldırdı.

Hamas yöneticileri bu karar üzerine "yeni intifada" çağrısı yaptı.

AFP haber ajansı ise İsrail ordusunun Batı Şeria'ya çok sayıda asker taburu sevk ettiğini duyurdu.

Filistin'de eylemler, çatışmalar sürüyor...

Kudüs, İslamiyet, Hristiyanlık ve Musevilik dinleri açısından kutsal şehir olarak görülüyor. 1967'de Doğu Kudüs'ü işgal eden İsrail, 1980'de kentin doğusunu ve batısını "birleşik başkenti" ilan etti. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi bu ilanı geçersiz saydı. BMGK kararı çerçevesinde, ABD dahil uluslararası toplum Doğu Kudüs'ün işgal altında olduğunu kabul ediyordu.

Kudüs ve Filistin sorunu, uluslararası anlaşmalarla vb. değil, intifada ve devrimle çözülecektir.

Kudüs Doğusuyla Batısıyla Filistin'indir

Filistin İçin Boykot Girişimi (BDS) Türkiye, ABD Başkanı Trump'ın Kudüs'ü İsrail'in başkenti ilan etmesi, ardından BDS Türkiye'nin çağrısıyla 15 Aralık Cuma günü akşam 19.00 Tünel'de yapılan eylemle emperyalistlerin Kudüs açıklamaları protesto edildi.

BDS Türkiye ve aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu devrimci siyasalardan pek çok kişi Beyoğlu Tünel Meydanı'nda bir araya geldi. "Kudüs Filis-

tinlilerindir" pankartı açılan eylemde Filistin bayrağı taşındı.

Mücadele Birliği Platformu ise Filistin'e giden Deniz Gezmiş'in resmi ve "Şimdi Devrim Zamanı" yazılı dövizler taşıdı.

Burada yapılan açıklamada, "seçim vaadi" olarak, Kudüs'ü "İsrail'in başkenti" olarak tanıma ve Tel Aviv'deki Amerikan büyükelçiliğini Kudüs'e taşıma sözü veren ABD Başkanı Donald Trump'ın tüm tepkilere rağmen Kudüs'ü "İsrail'in resmi başkenti" olarak tanıdığını ilan ettiği belirtildi. Ayrıca iki gün önce de İstanbul'da düzenlenen ve olağanüstü toplanan İslam İşbirliği Teşkilatı zirvesinde İsrail aleyhinde hiçbir beyanda bulunulmadığına değinildi. ABD aleyhinde hiçbir yaptırım ve tecrit kararı çıkmadığı, çeyrek asırdır üzerinde konuşulan "1967 sınırlarında, başkenti Doğu Kudüs olan bağımsız Filistin devletinin tanınması" formülünden ileriye gidilmediğine dikkat çekildi.

Açıklamanın devamında ise "Bizler, BDS Türkiye olarak, dünyanın her yerinde halkların kendi topraklarıyla ilgili kararları kendilerinin alması gerektiğine olan inancımızı tekrarlayarak, başta ABD emperyalizmi olmak üzere uluslararası güçlerin başka ülkeler üzerinde söz ve karar hakkını tanımıyoruz ve ABD'nin Kudüs hamlesi başta olmak üzere İsrail'i meşrulaştıran tüm girişimlere karşı Filistin halkının ve halkı mücadelesinin yanındayız. Kudüs üzerindeki işgali meşrulaştıracak hiçbir girişimi kabullemeyeceğimiz gibi, Filistin'in geri kalanının da işgal altında olduğunu sürekli hatırlatmayı bir borç bileceğiz. Her inanca Filistin halkına ait olan Kudüs ve Filistin'in geri kalanı tümüyle özgürleşinceye kadar mücadelemizi sürdürüreceğiz. Ve bu mücadelenin en temel gereksinimi olarak, İsrail'in ekonomik, siyasi, ticari, diplomatik, askeri, kültürel ve akademik düzeylerde boykot edilmesi, yalnızlaştırılması ve Siyonist oluşuma yaptırım uygulanması çağrımızı, hayatın her alanında tekrar edeceğiz" denildi.

Eylem "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganıyla sona erdi.

Yunanistan

Alexis için Ayaktaydı

Yunanistan'ın adaları dahil olmak üzere, Selanik ve Atina ve diğer kentleri "Alexis'i Anma Günü"nde Yunan faşizmine karşı Molotof, havai fişek ve taşlarla sokaklardaydılar.

15 yaşındaki Alexis, 6 Aralık 2008 günü Yunanistan'da yaşanan ayaklanmalarda polis tarafından öldürülmüştü.

Çok sayıda anarşist grup ve komünist partinin katıldığı eylemlerde biz de Leninistler olarak yerimizi aldık. Atina'da yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylemlerde, 25 kişi gözaltına alındı.

Yürüyüş saat 18.00 civarında Omonia tarafından yaklaşık 1500 kişilik grupla başladı, daha sonra

parlamento binasına doğru yürüyüş devam etti. Her şeyin sakin geçtiği yürüyüş sonrasında kitlelerin Exarkia semtine çekilmesiyle çatışmalar başladı. Anarşist ve komünistlerin ortak örgütlediği eylemde, bütün Exarkia sokakları devasa barikatlarla korunmaya çalışıldı. Polisin attığı gaz bombası insanlarda şok etkisi yaratıyordu. Sokaklarda bulunan arabalardan bir çoğu ateşe verilerek barikat yapıldı.

Saatler 22.00'ye geldiğinde Yunan çevik kuvvet polisi MAT, gaz bombalarıyla Exarkia Parkı içine doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bu sırada bir çok insan gözaltına alındı. Polisin ciddi anlamda şiddet uyguladığı eylemlerde çok sayıda polis de yaralandı, Selanik'te 2 polis hastanelik oldu. Havadan helikopter destekli yapılan polis saldırısı ve çatışmalar sabah saatlerinde son buldu.

HT Solar Enerji İşçileri Şarteli İndirdi!

Tuzla Serbest Bölge Organize Sanayi' de bulunan HT Solar Enerji fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için 5 işçinin işten atılması üzerine işçiler 4 Aralık günü üretimi durdurdu. Saat 15.00 vardiyasında başlayan eylem, fabrikayı terk etmeyerek devam etti.

HT Solar Enerji'de süreç şöyle gelişti: Sendikalı işçileri işten atan HT Solar patronu, Türk Metal Sendikası'ndan yetkilileri çağırarak işçileri bu sendikaya üye yapmalarını istedi. Oysa ki HT Solar patronu, daha önce de TM'de örgütlenme çalışması yapan öncü işçileri işten çıkarmıştı. İşten atılmalarının sürekli yaşandığı bir işçi cehennemi HT Solar Enerji.

İşe başlarken, asgari ücret+prim esasına göre ücret alacakları söylemesine rağmen, en iyi performansı gösteren işçilerin bile çoğu zaman primlerini alamadıkları, patron, genel müdür ve vardiya şeflerinin sürekli gözetiminde oldukları ve sürekli hakaret ve tacize varan bağışmalarla mobbinge maruz kaldıkları, mesai sırasında asla üretim alanı dışına çıkmadıkları, su içmek ya da başka bir ihtiyaçları için dahi olsa mola beklemek zorunda kaldıkları bir işçi cehenneminde yaşadıklarını söylüyor HT Solar Enerji İşçileri...

Üretimi durduran işçilere Csun Enerji işçileri, çevre işyerlerinde bulunan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Mücadele Birliği Platformu, DİP üyeleri de destek verdi.

Fabrikaya sivil polisleri aralar öncü işçiler üzerinde baskı yaratmaya çalışan, fakat işçilerin örgütlülüğünü kıramayan HT Solar patronu, 3. günün sonunda görüşmeyi kabul etti. HT Solar Enerji patronu, işçilerden, eylemi sonlandırıp fabrikayı boşaltmalarını ve ertesi sabah üretime başlamalarını istedi. Atılan işçilerin geri alınmayacağını, fakat başka işçi çıkarılmayacağını, sendikayı tanıdığını ve yetki belgesi gelmesi halinde toplu sözleşme görüşmelerine başlayacağını belirtti. İşçilerin eylemi sonlandırmaması halinde polis müdahalesi ile fabrikanın boşaltılacağı, bu aşamadan sonra da işçilerin bir daha fabrikaya alınmayacağını söyledi.

Sendika yöneticileri ve işçiler birlikte yaptıkları değerlendirme sonucunda atılan işçi arkadaşlarının geri alınmamasının bir kayıp olduğuna, fakat sendikanın tanınması ve sendikal çalışmanın devam etmesinin işçiler açısından

daha önemli olduğuna karar vererek üçüncü günün akşamında eylemi sonlandırdı. Hiçbir güvence olmadan atılan bu adım sonucunu çok beklemeye gerek kalmadan gösterdi.

İşçiler, 8 Aralık günü işbaşı yapmak için vardiyalarına gittiklerinde, 32 işçinin işten atıldığı öğrenildi. Ve bilinen bir gerçeği kendi deneyimleriyle öğrenmiş oldular. Sermaye sahipleri, ne sendikaya ne de bilinçli işçiye tahammülü yoktur. İsterler ki, işçiler, tüm zenginliği yaratmanın kendileri olduğunun farkına varmasın, "saygıdeğer İşveren"ler karşısında hem minnet duysunlar.

"Sendikaya karşı değiliz" derler ama işçi sendikalı olmaya görsün. Baskılar tehditler, mobbing iyice artar. İşçiler kapı önüne konur. "Sendikayı tanıyoruz" derler toplu iş sözleşmesi aşamasında işçinin haklarını daha fazla tanımlayacak şartları dayatırlar. Köşeye sıkışınca sözler verilir, anlaşmalar yapılır, işçiler canını dişine takıp onun kârlarına kâr katsa da işten atılmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Onlara göre daha fazla kâr için her yol mübahdır ne de olsa...

HT Solar Enerji işçileri tüm baskılara, tehditlere, işten atmalara rağmen sendikal örgütlenmeyi sağlama çabası hiç vazgeçmeden, gerektiğinde en başından başlayarak sürdürme mücadelesi içinde oldular.

600'den fazla işçinin çalıştığı bir fabrikada 5-6 arkadaşlarının işten atılması karşısında işçilerin 3 gün boyunca üretimi durdurabilmeleri, örgütlü olduklarında nasıl güç olduklarının bilincine vardıklarını gösteriyor.

Bundan sonrası için de HT Solar Enerji işçilerinin yapması gereken örgütlülüklerine sahip çıkarak her vardiyada, bölümde komitelerini oluşturarak daha sıkı birliğini örneğe almaları.

HT Solar Enerji işçileri kararlılıkları ve deneyimleriyle işçi sınıfına dayatılan sömürüye karşı üretimden gücünü kullanarak haklarına ve geleceğine sahip çıkacaktır.

"Kaybedecek Hiçbir Şeyleri Yok"

HT Solar Enerji'de işçilerin, arkadaşlarının haksız yere işten çıkarılmasıyla başlattıkları eyleme, Mücadele Birliği olarak biz de katıldık.

Saçma bahanelerle 6 işçinin işten çıkarılmasıyla birlikte, vardiyadaki herkes üretimi durdurma kararı almıştı. Biz gittiğimizde fabrika işçiler tarafından işgal edilmiş durumdaydı. İçeriye giriş çıkış, verilen emirle yasaklanmış, fabrikanın işçileri içeri alınmıyor. Ancak işçiler kararlı, fabrika içindekiler yerlerini terk etmiyor, diğer arkadaşlarını içeri almak için türlü yollara başvuruyorlar, dikenli tellerin üstünden atlamak gibi.

Yapılan görüşmelerde genel müdür, işgalin kaldırılmasını herkesin dışarı çıkmasını, ertesi gün normal vardiyaya devam edilmesini ve bu süreçte de işçilerin dinlenmesini söylüyor. İşçilere açılan davaların geri çekileceğini, aksi takdirde üretimin durmasından kaynaklanan zararın işçilere dava açarak tazmin edileceği gibi tehdit vari söylemlerle görüşmeye oturdular. İşçilerin büyük bir kısmına "işten çıkarıldınız" mesajları geldiğini gördük. İşçilerin patronlara cevabı tek kelimeyle "sizin muhatabınız biz değil sendikadır" oldu. İşçilerin diğer bir talepleri, işten çıkarılan bütün arkadaşlarının işe iade edilmeleri idi, buna aldıkları cevap ise "ben insan kaynakları değilim neden çıkarıldılar bilemem" oldu.

İşçilerin sorunlarına değindiğimizde bizlere anlatılan, "başka çıkış yolumuz kalmamıştı. Türlü bahanelerle 11 aylık fabrikada birçok işçi çıkarıldı. Kendimizi güvende hissetmiyoruz, çalışma şartlarımız iyi değil. Bunun için sendikamızla birlikte bu kararı aldık, sonuna kadar da gideceğiz" dediler.

İşçilerin bir çok sorunu var bu fabrikada. Mola saatlerinden tutun da, mola yapacakları yere kadar. İşçiler makineleri bırakıp, insani ihtiyaçlarını dahi karşılayamıyor. Telefon yasak durumda, bunun için özel kutucuklar hazırlanmış. Verilen emirlere uymayan işçiler, tutanakla işten atılıyor. Hamile kadınlara "neden hamile kaldın, bize mi sordun hamile kalırken, kalmasaydın" gibi söylemlerle gidiliyor. Fazla mesai çok, herkes mecbur bırakılarak mesaiye getiriliyor. İşçilerin çay içtikleri alan, üzeri açık bir alan. Yağmurdan kaynaklı, orada mola yapamıyorlar, ki zaten 10 dakika çay molasının yetmediğini dile getiriyorlar. Yemeklerin kötü olmasından kaynaklı aylardır yemek yemeden çalışan işçiler var. Sürekli hedefler yükseltilecek, performans düşüklüğü gerekmesiyle işçiler işten çıkarılıyor. İşçiler ise, zaten üretmeleri gerekenin fazlasını ürettiklerini söylüyorlar. İş güvenliği için toplantılar, eğitimler yapılıyor, ancak hiç birinin içeride uygulanmadığını, ortada bir iş güvenliği uzmanı görmediklerini söylüyorlar. İş kazalarının da yaşandığını, buna müdahale edecek bir doktorun olmadığını dile getiriyorlar.

Kaybedecek hiçbir şeyleri yok bu insanların. Onlar olmadan, onların emeği olmadan bu iş yerinin de patronların da bir hiç olduğunun farkındalar. Köle gibi çalışmak istemiyorlar. Talepleri insani ve bu talepler karşılanmadan geri adım atmayaacaklarını söylüyorlar.

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

ABD HEGEMONYASININ ÇÖKÜŞÜ

İ.CEVAT ÇETİNER

Bu sıralar gözleri ABD'ye çevirmekte fayda var. Hemen belirtelim, kastettiğimiz Zarrab, FETÖ, PYD meseleleri değil. Çünkü bu sıralar ABD deyince ilk akla gelenler bunlar oluyor. Türkiye'den ABD okuması, bu başlıklara indirgenmiş durumda. Bizim kastettiğimiz ise, Trump-Rusya arasındaki ilişkiye dair yürütülen FBI soruşturması.

Bu soruşturmanın amacı, başkanlığa layık görülmeyen Trump'ı koltuğundan uzaklaştırmak değil. Bu sonuç, olsa olsa bir yan ürün olarak düşünülebilir olabilir. Çünkü, o koltuğa oturan ilk moron Trump olmadığı gibi, Amerikan sermayesinin de pek umurunda değil. Hatırlanacağı üzere, Trump'ın moronlukta eline su dökemeyeceği Bush, o koltukta uzun zaman oturdu.

Mesele seçimlerin şaibeli olması mı? Yapmayın canım, bu ilk kez mi oluyor. Bush'un Florida'daki sandıkların sayımına hile karıştırarak elde ettiği seçim zaferini unuttuk mu? Bu durum, Amerikan sermayesi için üzerinde tepinilecek aklı başında tek bir kişi bile çıkmaz. Olsa olsa, bu bitirim iş adamı, Rusya'nın desteği ile seçmeni manipüle etmiş ve bunun karşılığında ekonomik rüşvet vermiş olabilir. Bunda ne var ki! Bu durum Amerikan sermayesinin hiç de yabancısı olduğu bir şey değil. Eh Trump, Rusları işin içine katmakla sınırları biraz zorlamış olabilir. Ama bu, deşifre edilmesini, kurcalanarak ABD'nin tüm dünya nezdinde küçük düşürülmesini etkilemez. Bu durum, bu denli eşelenmeseydi, olsa olsa Kremlin'in salonlarında alay konusu edilirdi ve Amerikan sermayesi önümüzdeki maç bakacağız diyerek bunu sineye çekebilirdi. Hatta yıllar önce Yeltsin'in Kremlin'in başına getirilmesinin rüvanışı olarak görüp anlayışla(!) bile karşılayabilirdi.

Peki Rusya'nın dolaylı destek verdiği birisi olduğu için şaibeli olması mı? Yıllar yılı Amerikan sermayesini başarıyla temsil etmiş, Amerikan sermayesinin değerlerine bağlı kalmış birinin, Rus ajanı olabileceğini düşünecek aklı başında tek bir kişi bile çıkmaz. Olsa olsa, bu bitirim iş adamı, Rusya'nın desteği ile seçmeni manipüle etmiş ve bunun karşılığında ekonomik rüşvet vermiş olabilir. Bunda ne var ki! Bu durum Amerikan sermayesinin hiç de yabancısı olduğu bir şey değil. Eh Trump, Rusları işin içine katmakla sınırları biraz zorlamış olabilir. Ama bu, deşifre edilmesini, kurcalanarak ABD'nin tüm dünya nezdinde küçük düşürülmesini etkilemez. Bu durum, bu denli eşelenmeseydi, olsa olsa Kremlin'in salonlarında alay konusu edilirdi ve Amerikan sermayesi önümüzdeki maç bakacağız diyerek bunu sineye çekebilirdi. Hatta yıllar önce Yeltsin'in Kremlin'in başına getirilmesinin rüvanışı olarak görüp anlayışla(!) bile karşılayabilirdi.

Ama Amerikan sermayesi bunu alenileştirip, kanıtlamaya devam etti. Sağır sultanın bile duyabileceği hale soktu. Peki niye?

ABD kendisini küçük düşürme pahasına şu mesajı veriyor uluslararası sermayeye: Rusya; ABD'nin içini dizayn etmeye kalkacak kadar tehlikeli, fütursuz, cüretli hale gelmiştir. Bugün bunu bana yapan, kim bilir yarın size ne yapar. Belki de yapıyordur! Benim arımda sıraya girin, Rusya'ya karşı mücadele edelim.

ABD niye kendini küçük düşürerek bunu yapıyor diyenler olabilir. Tek cümle ile cevap verip geçelim bu soruyu: Oyunun kurallarını belirleyen ve gidişatını denetleyen olmak için.

ABD'nin bunu ilk yapışı değil. Yine kendini küçük düşürme pahasına, 11 Eylül 2000'de ikiz kuleler saldırısını düzenlemiş-göz yummuş da. O zamanda tüm dünyayı ardında sıralanmaya çağırılmıştı. Bu bir süre işe yaradıysa da, uluslararası sermayenin arasındaki çelişkiler, skandallar ve halkların bu ittifaka tepki duyması nedeniyle (11 Eylül'ün arka perdesi anlaşılınca), bu birlik zamanla dağıldı.

İşte ABD bunu yeniden, daha sağlam ve uzun erimli sağlamak için, kendini, 11 Eylül'le kıyaslanmayacak ölçüde küçük düşürerek çok daha büyük düşman yaratmaya çalışıyor.

ABD son 30 yılda hiç olmadığı kadar büyük oynuyor. Oynamak zorunda. Çünkü 11 Eylül 2000'de dediğimiz gibi, hegemonya krizi yaşıyor. Ve bu krizi durduramıyor.

Rusya bu iş için iyi bir malzeme. Çünkü, hem Almanya, hem de Fransa'nın tarihsel düşmanı. Aynı zamanda ortodokslar olarak, katolik Avrupa'nın karşıtı. Üstüne üstük 70 yıllık sosyalist sisteme karşı üretilmiş bir yığın olumsuz olgunun merkezindeki ülke. Ve tüm bunların üzerine, son on yıldır doğu Avrupa'da, AB'yi rahatsız eden ortamlar artmakta. Amerika için, uluslararası sermayeyi Rusya ile korkutmaktan daha iyi hangi seçenek olabilirdi ki!

Hollywood vari senaryo şu: Başkanlık seçimi manipüle edilmiş mazlum ABD, tüm hür dünyayı, temsili demokrasiyi ayakları altına alan Rusya'ya karşı uyarıyor. Bu asiye dize getirmeliyiz yoksa halimiz harap! Arımda sıralananın kahraman kovboy bir kez daha öne atılıyor.

Bu senaryonun tüm inandırıcılığıyla sahnelenebilmesi için Amerika sermayesinin hemen her kesimi eline sopayı almış, Trump'ı dövdüyor. Trump'tan ağızlarını tatlandırarak şekeri çıkarma uğraşındalar. Ve Trump, bu gidişatla daha çok dayak yiyeceği kesin.

Peki sadece Trump mı bu dayağı yiyecek. Elbette hayır. Amerika Trump'a attığı dayağın boşa gitmemesi için, "arımda sıralananın" komutuna uymayan herkese yöneliyor. Özellikle de bağımlı ülkelere. Trump'ın ikide bir sağa sola sopa sallaması (ekonomik, diplomatik, askeri), orayı burayı kurcalaması moronluğundan kaynaklanmıyor yani.

Türkiye egemen güçleri bunu kavrayabilmiş değil. Halen kendi sıkıntılarını, beka meselesini ABD'nin önüne koyuyor, anlayış bekliyor. Bulamayınca da, bu Amerika bizimle uğraşsın diyerek salya sümük ortalıkta doluyor.

ABD'nin yolsuzluk operasyonu, 15 Temmuz darbesi, Zarrab davası, vize meselesi, NATO'da M. Kemal'in resmîni hedefe koymasındaki hoyratlığı anlayabilmek için, ABD'nin durumunu ve bu durumdan çıkış için ortaya koyduğu politikanın bilincine varmak gerekiyor. Amerika'yı, arkasında durulması kesmiyor. Sıralanılmasını ve bire bir ayak izlerinin takip edilmesini istiyor. Yani amansız, şartsız-şurtsuz uyum istiyor.

Türkiye elbette ABD'nin arkasında duruyor. Lakin mesele Ortadoğu olunca, hep kendi sıkıntılarını ortaya koyarak esneklik talep etmiş, bunu zorlamıştır. Ömrü kısa süren BOP'u bir kenara koyarsak, 1. Körfez savaşından beri durum hep böyle olmuştur. Ve gelinen noktada, ABD'nin bu nazı kaldıracak hali yok. Üstüne üstük ABD Türkiye'ye dahi sözünü diletmezse, Rusya üzerinden batı ittifakına çeki düzen vermesinin mümkün olmayacağını biliyor. Dolayısıyla ABD, sanıldığından daha fazla bir güçle ve tüm bağımlı ülkelere ders olacak bir hoyratlıkla Türkiye'ye yükleniyor. Başbakanı üç gün boyunca Amerikanın parklarında gezdirtmesi de bundan. Türkiye üzerinden tüm ittifaklarına ve arka bahçesindekilere mesaj veriyor. Dolayısıyla daha anlayışsız ve acımasız olacak.

ABD'nin bir ölüm kalım mücadelesi içinde olduğunu hala anlamayan Türkiye egemen güçleri, ABD'yi, 'beni küstürme Rusya'ya kaçarımla tehdit etmeye çalışıyor. Tarihi bir tekrarı sanıyor! Defalarca denenmiş Rusya resti, yine işe yarayacak sanıyor. Oysa bu ABD'yi iyice çıldırtıyor. Gözünü karartıyor. Bu ayak direme, nazlanma, ABD'nin çıkarları için kendi çıkarlarından vazgeçememe hali devam ederse; ABD elindeki son seçeneği gündemine alacaktır. Nedir bu seçenек? Benim değilim kimsenin olamazsın magandalığı. 15 Temmuz, Zarrab vs vs, işin bu noktaya varmadan çözülmesi içindi. ABD şimdiye kadar istediğini elde edemedi ve gün geçtikçe 'kimsenin değilimsin öyleyse' noktasına ilerleniyor.

Ve son bir şey daha, "ABD zaten gücünden düşüyor, ne yapabilir ki demeyin. Çünkü, gücünden düşen istihbaratıyla, ordusuyla, ekonomisiyle, diplomasisiyle bir süper güç. Ve ona maraz çıkaran Türkiye, her şeyi ile ABD'ye bağımlı. Yani sözün özü, 'kimsenin olamazsın' sözünün gereğini yaracak gücü fazlasıyla var halen". NATO eski genel sekreteri Rasmussen, NATO'nun Türkiye'nin güvenliği için oluşturduğu garantinin temelinde ABD'nin çok büyük ağırlığı olduğunu hatırlıyor ve ekliyor: "Türkiye, ABD ile ilişkilerinin kötileşmesinden endişe duymalı!"

Dünyanın en büyük gıda üreticisi Nestle'nin CEO'su "Su insani bir hak değildir, özelleştirilmeli" dedi... Zaytung Değildir

Bitcoin'in Vergi Alınabilen Bir Şey Olduğunu Keşfeden Maliye Bakanlığı: "Konu bizim için kapanmıştır..." Zaytung

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ KOMİTELERİ*

Savaşın eli kulağımda. Pek çok alışkanlığım hızla değişmek zorunda kalacağı sert kapışmalarla dolu günler kapıda. Değişeceklerin başında örgütlenme alışkanlıkları, yani mücadele biçim ve araçları sorunu geliyor.

Marksizm, tek bir mücadele biçimine bağlı kalmamakla ilkel sosyalizmden ayrılır. Biçim ve araçları, masa başında oluşturulmazlar. Bizzat sınıflar savaşımının içinde, yığın hareketinin el yordamıyla bulunduğu biçim ve araçlar, bilimsel sosyalizm süzgecinden geçirilir, yetkinleştirilir. Bu yeniden üretim sürecinden sonra tekrar sınıflar savaşımında işçi ve emekçi yığınların hizmetine sunulur. Komite ve Konseyler ve bunlara bağlı olarak milis örgütlenmeleri, proleter hareketin tarihsel yaratımı olarak kendiliğinden ortaya çıkmıştır. Bu yönüyle söz konusu örgütlenmeler, uluslararası işçi sınıfının kolektif dehasının ürünüdür. Her ülkede farklı adlarla ortaya çıkmıştır. Uluslararası komünist ha-

reket bu araçları bilimsel sosyalizmin eleştirel süzgecinden geçirerek yetkinleştirdi ve mücadelenin hizmetine sundu.

Komite ve konseyler, masa başı projeleri olmadığı gibi sipariş üzerine oluşabilecek örgütlenmeler de değil. Sınıflar mücadelesi belli bir düzeye ulaşmadan, sertleşmeden, yığınlar varolan mücadele araçlarıyla daha fazla ilerletmeyeceklerini sezgi yoluyla da olsa kavramadan, ortaya çıkmazlar. Peki yığınların bu gerçeği kavramalarının göstergesi nedir? Bizzat bu örgütleri yaratmalı mı? Böyle bir anlayış kesinlikle devrimci bir anlayış olamaz. Tamamen kendiliğindenci, bilimsel sosyalizmin yönlendirici rolünü reddeden bir anlayıştır bu. Ve günümüzde sosyalist hareketteki yaygın eğilim budur.

Hali hazırda var olan örgütlenmelerin başarı sağlamadığı, bu nedenle de kitleler tarafından rağbet görmediği koşullarda, yeni araçların doğum zamanı gelmiş demektir. Kitle hareketi öyle ya da böyle yeni olanı bulacaktır. Dönem devrimci, koşullar sert. Bu koşullarda yığın hareketi er ya da

geç, kendi öz örgütlenmelerine, komite ve konseylere ulaşacak. Şu halde dünyanın devrimci dönüşümü hedefiyle yola çıkanlar, devrimciler ne yapacak? Oturup gelişmelerin olağan seyrini mi bekleyecek, yoksa ona müdahale mi edecek? İşte asıl mesele bu!

Komiteler (ve onun çatı örgütü olarak konseyler) yarının değil, bugünün örgütleridir. Özellikle de başlamak üzere olan savaşın mücadele koşullarında yaratacağı köklü değişiklikler göz önüne alındığında, her alanda devrimci komitelerin yaratılması ertelenmez bir görev. Varolan örgütler süreci karşılamaya yetmiyor. Üstelik yarın, savaş koşullarında, tüm bunların bir darbeye kaldırılması da muhtemel. Mücadelenin daha ileri taşınabilmesi için, tamamen yığınların kendi örgütü olan devrimci komitelere ihtiyaç var.

Yığın hareketinin bir parçası olarak öğrenci gençlik mücadelesi, içine girdiği darboğazı ancak bu örgütlenmelerle aşabilir. Öğrenci gençlik hareketini ileri taşıyabilecek doğrudan temsilciler,

pektif, onu genel devrimci harekete bağlamaktır. Okulun dar sınırlarını aşacak bir mücadele anlayışdır ve bunun günümüzdeki araçları ise komite-konsey-milis örgütlenmeleridir.

Komiteler nasıl kurulur, nasıl işler? Bunun için bütün öğrencilerin veya geniş öğrenci kitlesinin komite kurmalarını bekleyemeyiz. Her şeyden önce devrimci öğrenciler, sayıları bir avuç da olsa bir araya gelmeli. Üç kişi, beş kişi, on kişi... Artık kaç öğrenci bir araya gelebiliyorsa. İşleyişi son derece demokratik ve azınlığın çoğunluğa tabi olması anlamında merkezîyetçi örgütlenmeler yaratılmalıdır. Devrimci öğrenci komitelerini eğer her bölümde veya fakülte oluşturacak sayıda devrimci öğrenci yoksa, üniversite (ve lise/ortaokul) çapında komite kurulmalı. Sayı artıka komiteleşme birimlere, yani sınıflara, fakülte ve bölümlere doğru genişleyecektir. Birim komitelerinin yaygınlaşmasına paralel olarak, her komiteden seçilecek temsilcilerin yer aldığı bir Devrimci Öğrenci Konseyi kurulur. Söylemeye gerek yok ki, seçilen temsilciler,

onu seçen komite tarafından her an görevden alınabilir olacaktır. Her türlü bürokratik kastlaşmanın panzehridir bu.

Devrimci komiteler ve konseyler, işleyişi ve hiçbir yasa ile kendisini sınırlamaması anlamında varolan örgütlenmelerden üstündür. Bu yönüyle ayaklanma, devrim ve geleceğin iktidar organlarıdır. Onun bu özelliği her şeyden önce, aracın kendi özelliğinden gelir. Yoksa sadece "ben devrim mücadelesi veriyorum" demesinden değil. Bu noktayı özellikle belirtiyoruz, zira sık sık sektör ve dar yaklaşımlarla karşılaşıyoruz. Komiteler son derece sıradan taleplerle de mücadeleye girer. Dünya devrim deneyimleri tarihi bunun örnekleriyle dolu. Bu güncel, sıradan talepleri devrim ve iktidar sorununa bağlayacak olan bizzat aracın kendisidir. Bizim görevimiz, bu güncel talepler uğruna mücadele sırasında da gerçek çözüm yolunu göstermek, devrimin zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını açıklamak, devrim ve iktidar hedefini komitenin önüne koymaktır. Mücadelenin seyri, doğru araçlar mevcut olduğunda bizim göstereceğimiz hedef doğrultusunda olacaktır.

Dönem bizden komiteleşmeyi hayata geçirmemizi istiyor. Devrimci öğrenciler, sayısal durumlarına bakmaksızın komiteleri kurmaya başlamalı. Gerisi kendiliğinden gelecek. Girişelim, görelim.

* Genç Yoldaş / Sayı: 1-17/ Yıl 2002-2003
Konunun güncelliği nedeniyle yeniden yayınlıyoruz.

Filistin Halkının Yanındayız

Emperyalist ABD'nin Kudüs'ü siyonist İsrail devletinin başkenti olarak tanıması üzerine birçok yerde Filistin halkı için eylemler gerçekleşiyor. Bir taraftan halkların öfkesi dinmiyor, bu durum devrimci örgütler tarafından protesto ediliyor; diğer taraftan sokaklara çıkan insanların protesto gösterilerini bastırmak için yoğun bir saldırı gerçekleştiriliyor. Bugün Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Gazze'de kitleler sokağa çıkarken İsrail devletinin askerlerinin saldırısı sonucu yüze yakın insan yaralandı. Bu protestolar yaygınlaşmış durumda.

9 Aralık günü Kadıköy'de 18.30'da gençlik örgütleri, ABD'nin Kudüs'ü "İsrail'in başkenti" olarak tanımasını protesto etti. Mehmet Ayvalıtaş'ta toplanan kitleye polis sadece basın açıklamasını yapabileceklerini, yürüyüşün yasak olduğunu, yapıldığı takdirde "müdahale olacağını" söyledi. Bunun üzerine eylem Süreyya Operası önüne taşındı. "Emperyalizm-Siyonizme Ve Yerli İşbirlikçilere Karşı Gençlik Ayakta Filistin'in Yanında Nehirden Denize Özgür Filistin" pankartı ve Filistin bayraklarıyla gençlik örgütleri basın açıklaması gerçekleştirdi. Devrimci Öğrenci Birliği'nin de katıldığı açıklamada "İsrail'in Filistin'i işgal etme politikalarını durdurmak ve Filistin halkının yanında olmak, Siyonist oluşum ile ekonomi dahil olmak üzere tüm ilişkileri kesmeyi, ona her alanda boykot ve yaptırımlar uygulamayı gerektirir" denildi. Filistin halkının ve haklı mücadelesinin yanında olunacağını belirterek basın açıklaması sonlandırıldı.

Basın açıklamasının bitmesinin ardından kitle polis tehdidinde rağmen yürüyüşe geçti. Polis eylem alanında gaz, plastik mermiyle kitleye saldırdı. 10'a yakın genç darp edilerek gözaltına alındı. Ara sokaklara dağılan gençlik sloganlarla eylem devam etti. "Emperyalizme Karşı Deniz Olunmalı", "Umut, Yürek, İsyan Filistin'e Bin Selam", "Filistin'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Filistin'de Taş Atan Çocuklara Bin Selam", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganları sık sık atıldı.

Khalkedon Meydanı'nda açıklama yapılarak eylem gençliğin kendi inisiyatifiyle sonlandırıldı.

İşçilere Çay Götmek İşten Atılma Sebebi

Günümüze kadar süregelen kapitalist ve sömürücü bir devlette biz öğrenciler, temel ihtiyaçlarımızı karşılayamamamız nedeniyle para kazanabilmek için işlere gireriz. Bunun en büyük nedenlerinden biri de, ailenin sana bakma sorumluluğunu kaldırmak ve o yükü kendi üzerine almak. Tabi ki bunu yapmamızdaki neden, temel ihtiyacımız olan elektrik, su, doğalgaz vb. şeylerin ücretli olmasından kaynaklanmakta. Burada da bazı koşullardan dolayı biz de öğrencilik hayatımıza ara veriyoruz.

Bu sene bazı maddi nedenlerden dolayı üniversiteye gidemeyen lise mezunu biri olarak söylemek isterim ki, ben de şu 1 ay öncesine kadar çalışıyordum, fakat işimden atıldım. Tabi bu sürece birçok olay etken oldu.

İşyerindeki baskıdan bunalmış bir grup işçi vardı, ama seslerini çıkartamıyorlardı. Her gün patron tarafından işçileri rencide edecek sözler kullanılıyordu. En ufak hatalarda işçilerin maaşlarını kesmeye uğraşan bir yamyam vardı karşımızda.

3 ay boyunca çalıştım, tabi ki bu 3 ayda maaşımın belli bir kısmı patronun kesmesiyle gitmiş oldu. Buna dayanamadım ve nedenini sordum, fakat geri dönüş yapan bile olmadı. 3 ayın sonuna doğru, her günkü gibi işe gelmişim, o gün de kovulduğumu çalışmaya. Tabi biz çalışırken, 10 gündür kapının önünde tadilat yapan işçiler de çalışıyordu. Bir garson olarak unuttum ki, 10 gün boyunca ben o işçilere çay götürdüm. Yine o gün de çaylarını verdim, fakat işçilerin çalışma alanı 10 metre yana kaymıştı. Yani dükkanın önünden ayrılmışlardı. Para alınmadığı görünen patron, hemen kasiyer arkadaşına bağırıp hakaret etmeye başladı. Neyse ki, yan taraftan birisi geldi ve çayların parasını ödedi, ama patronun öfkesi hala geçmemişti. Kasiyer arkadaştan sonra, yanımda olan garson arkadaşına bağırıldı, tabi ki o da ses etmedi. En son bana geldi, beni rencide edici sözlerle iğnelmeye başladı ve o kadar kişinin arasında rezil etti. Ondan sonra "o parayı

adam gelip vermeseydi kim verecekti" dedi, kimseden ses çıkmadı ve üstüme yürüdü. "Sen mi vereceksin?" dedi.

Tabi biz her gün o insanlara çay veriyorduk, fakat kendi kapısının önü kazılıyordu belediye tarafından ve güzel olmasını bekliyorduk. Yani menfaat ilişkisinden kaynaklanan bir işçi sevgisi vardı, taa ki işçiler biraz yana kayana kadsardı. Bunlar nedense bir anda aklıma geldi. O gün zaten bana karşı bir kin besliyordu sanki, ben de dayanamadım ve hesabımdan çayların parasını kesmesini söyledim. Sonrasında "ben dilenci miyim lan?" diyerek benim artık işyerinde bulunmamamı yani kovulduğumu söyleyerek kolundan itti. Tabi kovulduğumu anlamadım.

Bir kaç gün sonra hesabımı çıkarmalarımı istedim. Bana istifa kağıdını uzattılar ve "bunu imzala hesabımı çıkaralım" dediler. Ben de istifa etmediğimi, kovulduğumu, zorla işten çıkarıldığımı söyledim ve bunu zorla da olsa istifa kağıdına yazdım. Tabi ki hemen patron gözlerimin önünde yazının üstünü çizerek benim hakkımda işlem yapacağını söyleyerek tehdit etti. Ben de herhangi bir hukuk yoluna başvursam bile zorla müdahaleyi söyleyeceğimi söyledim ve şahitlerimin olduğunu. Sonrasında benimle uzlaşmaya çalıştı ve sorunsuz bir şekilde gitmemi istedi, ama ben hala hukuksal olarak hakkımı arıyorum araştırıyorum.

Benden sonra zaten garson şefiyle beraber 6 kişi daha işten çıkarıldı. Yani benimle beraber, orada çalışan en eski elemanlar dahi işten çıkarıldı.

İstanbul'dan Bir Genç İşçi

82. İl İçin Kerkük, Musul, Halep, Gazze ve Kudüs Seçenekleri Arasında Kararsız Kalan Türkiye, Referandumla Gidiyor. Zaytung

ANTI-EMPERVALİST MAHKEME SONUÇ DEKLARASYONU 19. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali

17-19 Ekim tarihleri arasında 19.Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali çatısı altında Rusya'nın Soçi kentinde kurulan Uluslararası Anti-Emperyalist Mahkeme, kendisini Russell Mahkemesi'nin (The Court of Russell), Halk Mahkemesi'nin (Permanent Court of Peoples), Benito Juarez Mahkemesi'nin (The Court of Benito Juarez), Brüksel Mahkemesi (The Court of Brussel) önceki Gençlik ve Öğrenci Festivalleri'nde kurulan vicdan mahkemelerinin mirası sayar.

Bu Mahkeme, hukuki bir yaptırım karakteri olmamasına rağmen, uluslararası hukuk düzeninin kırılma noktası göz önünde bulundurularak, halkların hak ve adalet arayışı mücadelesinin bir ifadesini oluşturmaktadır.

Uluslararası Mahkeme'nin, insanlığa karşı işlenen aşağıda belirtilen belli suçları kabul edilebilirliği için Mahkeme'ye sunulan devletlere atfedilmiş suçlar ve toplanan kanıtlar hakkında bilgisi vardı. Bu suçlar:

- Askeri saldırganlıklar, istilalar ve sömürgeci işgal ve yeni sömürgeci savaşlar.
- Biyolojik saldırılar da kapsayan terörizm eylemleri, sabotajlar
- Devlet yöneticileri ve siyasi liderlere yönelik girişimler
- Ekonomik savaş
- Emperyalist askeri üslerin emperyalist hegemonyayı genişletmek için kurulması ve çoğalması
- Soykırım: Sivil nüfusa yönelik yok etme planları
- İnsanlığa karşı ve cinsiyete bağlı suçlar

- Biyocoşutluluğa karşı girişimler ve su başta olmak üzere doğal kaynaklara el konulması
- Nükleer, kimyasal ve biyolojik silahların kullanımı
- Demokratik ve yasal hükümet kurumlarının devrilmesi ve istikrarsızlaştırılması

Tüm bu eylemler sayısız ve acılı ölümlere, insanların işkencelerde kaybedilmesine, insanların işkence kurbanı olmasına, insanlığa ve insan haklarının saygınlığına yönelik müdahalelere, genetik bozulmalara, insanların evlerinden olmasına, salgın hastalıklara, göçlere, işçilerin sömürülmesine, devletlerin ekonomilerinin istikrarsızlaşmasına, vergilerin katlanmasına, işbirlikçi oligarşiler ve buna yataklık yapan hükümetlerle beraber çok büyük oranlarda dış borcun oluşmasına neden olmaktadır. Ayrıca bu güçler ülkelerin kaynaklarını yağmalamakta, eşitsizliği ve sosyal ötekileştirmeyi derinleştirmekte ve doğaya müdahale etmektedir.

Bu politikalar yoksulluğun büyümesine, zengin ile yoksul arasındaki uçurumun derinleşmesine neden olmakta ve sağlık ve eğitim hakkına erişebilme imkanlarını kısıtlamaktadır.

Bu Mahkeme, aslında sosyal Darvinizm ile karakterize olmuş emperyalizmin, bireysel çıkarın, bayağılık ve kültürü basit iyi olarak tanımlama yaklaşımlarının çıkarlarını övmeyi empoze eden tekellerin, bilginin ve kültürün reklam ögesi haline gelmesinde oynadığı rolü ortaya koymaktadır.

Bu gerçeklerden yola çıkarak, Mahkeme Emperyalizmi, onun hegemonyasını sağlamak için çalışan kurum olan Birleşmiş Milletleri, onun işbirlikçi hükümetlerini, finans, ticaret ve teknoloji sektörlerini yöneten Uluslararası Örgütler olan, Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü ile onlarla yakın ilişki içinde olan uluslararası şirketleri, ülkelerin iç politikalarına ve devletlerin egemenlik bütünlüğüne müdahale etmek için yaptıklarından dolayı mahkum etmektedir.

Mahkeme'ye aşağıdaki ülkelerin dosyaları sunuldu.

- İspanya, Porto Riko, Küba, Sri Lanka, Brezilya, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Batı Sahra, Kıbrıs, Kanada, Kolombiya, Yeni Zelanda, Birleşik Devletler, Eritre, Panama, Lübnan, Ekvador, Filistin, Irak, Venezuela.

Bundan ötürü Mahkeme;
Bir: Uluslararası Usul Hukuku, Birleşmiş Milletler Sözleşmesi, İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi, Uluslararası Kişisel ve Siyasal Haklar Sözleşmesi, Uluslararası Sosyal Haklar Sözleşmesi, Temel İnsan Hakları ve Özgürlüklerinin Korunması İçin Sözleşme, Viyana Anlaşmalar Hukuk Sözleşmesi, Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi, Birleşmiş Milletler İşkence ve Diğer Zalimane, İnsanlık Dışı ya da Aşağılayıcı Muamele ya da Ceza Karşı Sözleşmenin Seçmeli Protokolü, Uluslararası Ceza Mahkemesi Statüsü gibi kurumlara başvurur.

İki: İnsanlığa karşı gerçekleşen suçların içeriğine ve yukarıda bahsi geçen bu suçları evrensel boyutta da takipçiliğini yapmak için ve aynı suçlarda uluslararası kamuoyunun işbirliği ile birlikte bu suçların

takipçiliğini yapıp bunlara karşı mücadele etme zorunluluğu ilkelerine başvurur.

Üç: Mahkeme daha önceden bahsedilen mahkemelerin hukuk sistemlerine başvurur.

Bu hususlar ışığında, Mahkeme emperyalizmi daha önce bahsedilen suçlardan ötürü suçlu bulunduğunu ve insanlığa karşı işlediği tüm suçlardan, halklara karşı sürekli saldırganlığından ve insan türünün geleceğini gerçek bir şekilde tehdit etmesinden ötürü emperyalizmi mahkum ettiğini ilan eder.

Mahkeme, özellikle Amerika Birleşik Devletleri hükümetini suçlu ilan eder ve yukarıda bahsedilen suçlardan ötürü komisyonun doğrudan suçladığı, bu suçlarda taraf olan ABD hükümetinin uluslararası adalet önünde yargılanmasını talep eder.

Bu karar, halkların aktif olarak örgütlediği direnişin bir ifadesidir ve halkların sosyal adalet, özgürlük ve demokrasiye erişebilme için tüm mücadele biçimlerini geliştirmesini talep etmektedir. Halklar daha iyi bir dünyanın olabileceği Sosyalizmi kurmak için mücadele etmektedir.

Buna ek olarak Mahkeme bu yargılama kararlarını yargılamada uygulanan kriterleri bilmeleri amacıyla aşağıdaki kurumlara gönderme kararı alır. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu, Amerika Ülkeleri İnsan Hakları Komisyonu, Amerika Devletleri Örgütü Sekreterliği, Uluslararası Af Örgütü gibi kurumlara ve tüm dünyadaki emek, gençlik ve kitle hareketlerine göndermeyi kendine görev bilir.

Son olarak halklarımızdan bu AHLAKİ CEZALANDIRMAYI tarihe not etmelerini ve bu yargılamada ifade edilen adalet ve insanlığın daha iyi bir gelecek kurma mücadelesinde başarılı olmak için bu etkili silah kullanmalarını istiyoruz.

Soçi Rusya 19 Ekim 2017
Hazırlanan bu sonuç bildirgesini imzalıyoruz.

Socorro Gomes - Mahkeme Başkanı (Dünya Barış Konseyi Başkanı)

Lourdes Cervantes – Mahkeme Heyeti Üyesi (Asya, Afrika ve Latin Amerika Halkları ile Dayanışma Örgütü Başkanı)

Lorena Pena- Mahkeme Heyeti Üyesi (Uluslararası Demokratik Kadın Federasyonu)

Luis Britto- Mahkeme Heyeti Üyesi (Uluslararası Tanımlık ile Avukat)

Nikolas Papadimitriou – Mahkeme Heyeti Üyesi (Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu Başkanı)

Camilo Hernandez - Savcı

DÖB Çeviri Grubu

Öğrenciler İşçi Sınıfının Yanında

Devrimci Öğrenci Birliği olarak, işten atılan DHL Express işçilerini 14 Aralık günü ziyaret ettik. Onlarla sohbet edip, taleplerinin neler olduğunu, bu sürecin nasıl geliştiğini, sendikali olduklarından dolayı şirketteki çalışma koşullarını konuştuk. Biz sorduk, onlar da bize süreci anlattılar.

Neden işten atıldınız? Bu süreç nasıl gelişti?

Şirkette sendika yoktu. Şirketin içerisine sendikayı sokmaya çalıştık. Bizler şirket içerisinde işçi arkadaşlarımıza sendikayı anlattığımız ve sendikali olduğumuz için işten atıldık. Biz finans departmanında çalışıyorduk yani beyaz yakalı olarak tabir edilen çalışanlardık. Genelde eski çalışanlardık, en az çalışmamız altı yıldır çalışıyor bu şirkette. Sendikamızla olan mahkemelerimiz devam ediyor aynı zamanda bireysel mahkemelerimiz de devam ediyor. İçeriye sendika girene kadar direnişimiz devam edecek.

Şirkette sendikali olmayan ama destek olan işçiler var mı?

Destekte bulunan arkadaşlarımız var. Türkiye'de tabii sendikali olmaktan korkan işçi arkadaşlarımız var. Tabii ki onları da anlıyorum. Türkiye'de sendikali olmak zor. Sendika olmayan bir şirkete sendika sokmak daha da zor. Arkadaşlarımızın korkularını, çekincelerini anlıyoruz. Ama sendika kapının önünde, sendikamıza güvenebilirler, bizlere güvenebilirler.

Talepleriniz neler?

Öncelikle işe geri dönmek istiyoruz. Şirketin çoğunluk tespitine itiraz ediyoruz. Şirketin sendikayla toplu iş sözleşmesine oturmasını istiyoruz.

Şirkette şuan sendikali işçi var mı?

Sendikali işçi şuan şirkette var. Yasal çoğunluğumuzu aldık. Şirketin mevcudu sekiz yüz otuz küsur, sekiz yüz otuz çalışanın yüzde kırkını sendikali yaptık. Çoğunluk tespiti yapıldı. Ama bu 12

Eylül'den kalan bir yasa var; çoğunluğa itiraz hakkı. Şirket bu itiraz üzerinden bizi oyalamaya çalışıyor. Ama bu bir şeyi çözmeyecek. Çünkü biz yasadışı, illegal hiçbir şey yapmıyoruz. Mahkeme kararını verdikten sonra şirket kaybedecek.

Şirkette görüşmelerinizde neler konuşuluyor?

Sendikamız görüşüyor. Sendikamız taleplerimizi tek tek sıralıyor. Ama şirketin zamana oynama gibi bir eğilimi var. Bizler mahkemenin sonuçlanmasını bekliyoruz.

OHAL sürecindeki işçi kıyımını nasıl değerlendiriyorsunuz, buna dair neler yapılabilir?

Bir işçi olarak, işçilerin hiçbiri sendikaya üye

olmaktan korkmasınlar. Sendika anayasal bir hak, OHAL şartlarında da olsak, sendikali olmak işçilerin hakkı. İşçiler haklarına sahip çıksın. Sendika haklarına sahip çıksınlar. Biz bu zor günlerin atlatacağımızı düşünüyoruz.

İstanbul/Devrimci Öğrenci Birliği

MİLTAN KARARLILIK

Ali Varol Günal

Süreç bütün canlılığı ve içerdikleriyle devrime doğru akmaya devam ediyor. Bu akışın yönünü hiçbir güç değiştiremeyecektir, bu açık. Ancak akışın hızını değiştirmek bizim elimizde; onu yavaşlatabilir ya da hızlandırabiliriz. Aslında yavaşlatmak için fazla bir şey gerek yok: Karamsarlık ve buna bağlı Oblomovluk, rutine teslim olmak, alışkanlıklarımızın gücü karşısında havlu atmak yeterli. Hızlandırmak için çok şey gerekiyor; bunlardan biri de militan kararlılık...

Belirlenmiş amaçlar için hiç durmadan yürümek, yürümek... Nazım'ın aynı isimli şiirinde dediği gibi: "Yürümeyenleri ardında boş sokaklar gibi bırakarak/... dost omuzbaşlarını omuzlarımızın yanında duyup/ kelleni orta yere/ yürüğünü yumruklarımızın içine koyup/ yürümek..." Kimi zaman bacaklarımız sana isyan ettiğini hissetsen, yorulduğunu düşünsen, hedefe daha çok uzun bir yol olduğunu bilsen dahi yürümek... Rudyard Kipling'in "Eğer" adlı şiirinde dediği gibi, içinde sana "Dayan" diyen sese kulak vererek yürümek. Bobby Sands gibi "Bizim de günümüz gelecek" diyerek yürümek; "ardından çelme attıklarını/ yolunda pusuya yattıklarını bilerek/ yürümek". Yani nerede ve nasıl olursak olalım, gözümüzü ufka dikerek, hiç bir zaman yalnız olmadığımızı, dünyanın bütün açlı, yoksulları ve ezilenleriyle birlikte yürüdüğümü, dünyada devrim ve komünizm için çarpan bütün yoldaş yürekleri yanı başımızda hissederek yürümek... Ölümsüzleşen devrimci ve komünist önderleri, can yoldaşlarımızı düşünerek, onların bizlere devrettiği kıvılcık bayrağı yere düşürmeden, tarihin burçlarına çekmek ve nazlı nazlı dalgalandırmak için yürümek... Ve o büyük gün geldiğinde burjuvazinin pis suratına işledikleri bütün suçların çetelesini bir tokat gibi çarpmak için yürümek... İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların gözlerindeki mutluluk parıltılarını ve haklı gururu görmek için yürümek... Yoldaşlarımızın uğruna bütün bir yaşamımızı verdikleri o büyük ideallerinin gerçekleştiğini tüm insanlığa ilan etmek için yürümek... "yürekten/ gülerekten/ yürümek".

Militan kararlılık, her şeyden önce ne yaptığını ve nasıl yapılacağını bilmekle olur. Komünist amaçlarımızı ne kadar çok özümlessek bizim için o kadar vazgeçilmez olurlar. Devrimin gerekliliğini ve zorunluluğunu ne kadar çok bilince çıkarırsak onun için militanca ve kararlı bir şekilde mücadele etmenin gerekliliğini ve zorunluluğunu da o ölçüde kavramış oluruz. Ve hemen pratik çalışmanın örgütlenmesine ya da başka bir deyişle devrimin pratik örgütlenmesini koyuluruz. Yığınlarla daha geniş ve güçlü bağlar kurmak için hareketi geçirecek, kitle içerisinde parti çalışmasını daha bir canla başla yaparız. Devrimin zamanının geldiğinin, şimdi devrim zamanı olduğunun propagandasını, siyasi iktidarı ele geçirmek için harekete geçmenin önüne hiçbir şeyin konulamayacağını açıklayan siyasi ajitasyonlara ve bulunduğumuz her yerde, her zaman örgütlenme çalışmasına gereken ağırlığı vermekte tereddüt etmeyiz. Gelişebilecek kimi aksilikler karşısında karamsarlığa/ olumsuz düşüncelere kapılmadan yolumuza devam eder, tarihin her zaman bizim istediğimiz koşullarda yapılamayacağını bilincinde olarak mükemmeliyetçiliğe düşmeden işlerimize yoğunlaşırız. "Mükemmeli beklemenin vazgeçmenin bir biçimi olduğunu" unutmadan, "mükemmelin iğinin düşmanı olduğunu" göz önüne alarak, eldeki olanaklarla işe girişir, katarın yolda dizileceğini öngörerek, eksikliklerin, hataların yürürken giderileceğini bilerek yola koyuluruz.

Militan kararlılığa sahip olanlar, hedeflerine ulaşmadan asla durmazlar, yorulup yarı-yoldan dönmezler. Hiçbir şey, militan kararlılığa sahip olan birini yoldan döndüremez. Onlar, koşulların gerektirdiği kadro biçimlenmesi neyse hızla ona uyum sağlar ve yola devam ederler. Yürürken kalabalık mı, az mı çok mu olduklarına bakmaz, güçlerini tarihsel haklıklarından alır ve kendilerinin tarihsel rollerinin bilincinde hareket ederler. Fidel'in dediği gibi: "Eğer kararlısanız ve bir hareket planınız varsa ne kadar az olduğunuzun hiçbir önemi yoktur".

Militan kararlılık için umutlu olmak, dahası umutsuzların sahip olacakları cesaretin bilincinde olmak gerekir. Ayrıca hiçbir zaman umutsuz bir durumun olamayacağı, olsa olsa umutsuz insanların olabileceği, birazlık umutlu olmayı başardığında insanların büyük işler başarabileceğini bilmek gerekir. Milyonlarca insanın umutsuzluğunun aslında umudun boyatacağı iklim olduğunu bilmenin umuduyla dolu olmak gerekir. "Gözyaşımın Ağıdıydı Seni Beklemek" adlı romanında Rojbin Perişan, kahramanlarından birine "...ne zaman canım sıkılsa gökyüzüne bakarım. O an, umudun masmavi kesildiğini anlıyorum. Belki de tek mesele, o kırık, hemen elinden kayıverecek o umut için mücadele etmek ve kendini bırakmamakta" dedirtir. Militan kararlılık, hiç bir zaman kendini bırakmamak, o derece bir savrulmayı yaşam boyunca kabul etmemektir.

Kararlı militanlar, bütün bir yaşamını boyunca inandıkları şeylerden asla vazgeçmezler; karşılarına çıkan güçlüklerden asla yılmazlar. Yeri geldiğinde "yaşam(lar)ının amacına sadık kalıp ölebilmekten sükuneti"ne sahiptirler. Ve "bir gülüşün ateşi ile" ölümün önünde sigaralarını yakmayı bilirler... Yaşamlarının anlamını çözmüşlerdir. Ne için yaşadıklarını ve ne için öleceklerini biliyorlardır. Nazım'ın şiirinde olduğu gibi, "Hangimiz ilk önce nasıl ve nerede ölürsük ölelim/ seninle biz birbirimizi ve insanların en büyük davasını sevebildik/-dövüştük onun uğruna-/ 'yaşadık' diyebiliriz" i ağız dolusu söyleyebilirler. Ve kararlı militanlar, bu nedenledir ki, ölüm de dahil hiçbir şeyden korkmaz, "inmedi bir gün bile gözlerimizde/ bir kız aksamı gibi kararlılığı korkunun" diyerek, yeri geldiğinde hayatlarını ortaya koymakta tereddüt etmezler. Bir gün, tabiat anamızın bize "-Paydos" diyeceğini bilirler; ağlamanın, gülmenin biteceğini... ama "görmeyen, konuşmayan, düşüncemeyen hayat"ı, "yeniden uçsuz bucaksız başlayacağı"na da bilirler. "Şarkı söyleyen yarımlar"ı hazırlamak için bugün dövüşmek gerektiğinin bilincindedir kararlı militanlar ve belki bu savaş daha yıllarca sürecektir; ama "bir akarsu gibi iyimser" olmayı elden bırakmazlar...

Militan kararlılık, en zor koşullarda bile işçi sınıfının davasına, kolektife ve yoldaşlarına bağlıdır. Sibel yoldaşın "sızsız bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim" sözlerinde ifade bulan şey, işte bu kararlılıktır. Bütün bir yaşamı devrim için yaşamak ve yeri geldiğinde "inandığın şeyler için yaşamakla, inandığın şeyler için ölmek arasında fark görüyoruz" diyerek ipi göğüslemek... Bugün, her birimizin sahip olması gereken kararlılık böyle olmak zorundadır. Devrimin kararlı militanları olarak, üzerinde yaşadığımız topraklarda devrime önderlik edebilir ve düşleri gerçeğe dönüştürebiliriz. Halklarımızın ve tüm dünyanın buna ihtiyacı var; başarmak zorundayız.

Asgari Ücret Fedakarlık Ücreti Değildir!

DİSK, 8 Aralık günü 2018 asgari ücreti üzerine Genel Merkez'de bir basın toplantısı düzenlendi.

Genel Başkan Kani Beko'nun okuduğu açıklamada, asgari ücretin belirlenmesi sürecini sadece asgari ücretle çalışanları değil, tüm çalışanları ilgilendirdiğini söyledi.

Sermaye çevrelerinin uygulanan istihdam teşviklerinin devam etmesini ve asgari ücretin düşük tutulmasını istediğini söyleyen Beko, "DİSK olarak 2017 yılı için asgari ücretin net 2000 TL olması gerektiğini savunduk. Bu tespit TÜİK'in tek başına bir işçinin asgari geçim maliyeti göz önüne alındığında işçinin ve ailesinin insanca yaşamasına dahi yetmemektedir" dedi.

"Asgari ücret tartışması bir fedakarlık konusu değildir. Asgari ücretin belirlenmesinde sermaye ve hükümet çevrelerinin 'lütuf' ve 'mînet' beklentisi asgari ücretin Anayasasının devlete yüklediği bir yükümlülük ve sosyal hukuk devletini bir gereğidir. (...)"

Asgari ücretle çalışan zaten fedakarlık yapıyor. Asgari ücretli büyümeden ve milli gelir artışından pay alamıyor. Milyonlarca işçi sendikası ve toplu sözleşmesiz çalışıyor. Çalışanların yüzde 30'u sosyal

güvenceden yoksun. Ülkemizde işçiler Avrupa ortalamasının üzerinde sürelerle çalışıyor" denilen açıklamada asgari ücretin geçim ücreti olmaktan hala çok uzak olduğu vurgulandı.

DİSK-AR'ın hazırladığı Asgari Ücret Raporundan bazı tespitler de şöyle.

AKP döneminde asgari ücret milli gelir artışının yüzde 30 gerisinde kaldı. Asgari ücret 2017 yılında enflasyona yenildi!

Asgari ücret dolar karşısında eridi! Asgari ücretin işveren maliyeti yüzde 70'den yüzde 50'ye indi

İddiaların aksine Türkiye düşük asgari ücretli ülkeler arasındadır

DİSK olarak 2018 yılı asgari ücret taleplerini de şöyle sıraladılar:

Asgari ücret geçim ücreti olmalıdır

Asgari ücret hesabında uluslararası standartlara uyulmalı ve işçinin ailesi de dikkate alınmalıdır

Asgari ücretin tespitine ilişkin 131 sayılı ILO sözleşmesi onaylanmalı, Avrupa Sosyal Şartı'na asgari ücretle ilgili konan çekince kaldırılmalıdır

Asgari ücretin tespitinde bütün işçi konfederasyonlarına katılım hakkı sağlanmalıdır

Asgari ücret bütün çalışanlar için ortak saptanmalıdır

Asgari ücret tespitinde geçim koşulları, verimlilik ve milli gelir artışı dikkate alınmalıdır

Asgari ücret tümüyle vergi dışı bırakılmalıdır

Asgari ücretin enflasyon karşısında korunması için,

Asgari ücretin milli gelir artışından yararlanması için,

Asgari ücretin geçim ücreti olabilmesi için,

Asgari ücrette yaşanan kayıpların giderilmesi için,

Asgari ücret net 2300 tl olmalıdır!

"Tüm Taşeron İşçilere Kadro"

Belediyelerde taşeronlaşmaya karşı DİSK Genel İş Anadolu Yakası 1 Nolu Şube, Kadıköy İskele Meydanı'nda kitlesel bir basın açıklaması yaptı.

"Tüm Taşeron İşçilere Ayrimsız Şartsız Kadro İstiyoruz" pankartı ile toplanan yüzlerce işçi, sınavla kadro verilmesini protesto ederek tüm taşeron işçilere kadro talep etti.

Yapılan basın açıklamasında koşulsuz olarak tüm taşeron işçilere kadro verilmesi istendi. OHAL gerekçesiyle belediyelere atanan kayyumların yüzlerce işçinin işten atılması da protesto edildi.

Eylem boyunca sık sık "Kadro Hakkımız Söke Söke Alırız", "Taşerona Hayır" sloganları atıldı.

İş Cinayetine Zabıta Saldırısı

Bakırköy Belediyesi tarafından yıkımı gündeme gelen ve büyük tartışmalara yol açan Bakırköy Spor Vakfı Sosyal Tesisleri'nin yıkımına 11 Aralık günü başlandı; yıkım sırasında başına demir parçası çarpması sonucu Mustafa Yılmaz isimli işçinin yaşamını yitirdi.

49 yaşındaki Mustafa Yılmaz, Bakırköy Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde görevli idi. Olayı gören Yılmaz'ın mesai arkadaşları, polis, sağlık ve belediye ekiplerine haber verdi.

Bakırköy Spor Vakfı Tesisleri'nin yıkımına karşı olan ve tepki gösteren Bakırköylüler, bir de iş cinayeti yaşanınca tepkiler yükseldi. Yıkım ve cinayet üzerine tepki gösteren halka zabıtalardan yumruklarla saldırdı.

Olay yerine gelen CHP'li Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu, iş cinayetinin yeterli önlemler alınmadığı için yaşadığını dile getiren bir kişinin üzerine yürüdü. Kameralara yansıyan görüntülerde "Gel buraya gününü göstereyim" diyen Kerimoğlu'nu zabıtalardan araya girerek sakınlaştırılmaya çalışıyor.

Yunanistan'da Yaşam Durdu

Yunanistan genelinde sendikalar, 14 Aralık günü genel grev yaptılar.

Alexandras Caddesi'nde toplanan öğretmen, kurye ve belediye sendikaları yaklaşık 10 bin kişinin katılımıyla sloganlar eşliğinde Simga Meydanı'na yürüdüler

Kriz döneminden sonra Yunanistan'da çevik kuvvet polisleri (MAT) hariç, her işçinin emekçinin ve emeklinin maaşları kesilerek yaşam hakları ellerinden alınmıştır. Aradan 10 yıl geçmesine rağmen, işçiler hala yaklaşık 700 euro maaşla yaşamalarını sürdürmeye çalışıyor. Maaşlardaki kesintilerin durdurulmasını, işsizliğin önüne geçilmesini, sağlık, sosyal sigortalar ve eğitim alanlarında devlet sektörünün

güçlenmesini ve haksız vergilerin kaldırılmasını talep eden sendikalar, 24 saat iş bırakarak yaşamı durdurdular.

"OHAL Komisyonu Derhal Göreve"

Nuriye ve Semih'in "işimizi geri istiyoruz" diyerek yaptıkları açlık grevi sürerken, Yüksel Caddesi'nde ve Kadıköy Süreyya Operası önünde eylemler devam ediyor.

8 Aralık günü Kadıköy'de yapılan eylemde Nuriye ve Semih İçin Dayanışma, OHAL Komisyonu'nun, açlık grevinde ki iki eğitimcinin dosyalarının derhal incelenmesini talep etti. "OHAL Komisyonu'ndan işini yapmasını istiyoruz" denilen açıklamada Nuriye Gülmen ile telefon üzerinden görüntülü sohbet başlatıldığında sivil polisler gelerek yayının kapatılmasını istedi. Kimse bir adım dahi gerilemezken "Nuriye Semih Yaşayacak" sloganları ile coşku arttı ve Nuriye de buna şahit olmuş oldu.

11 Aralık günü de saat 12.00'de İstanbul İnsan Hakları Demesinde bir basın açıklaması düzenlendi "OHAL İşlemleri İnceleme Komisyonu Göreve" başlıklı basın açıklamasına Veli Saçılık da katıldı.

16 Aralık Cuma günü, açlık grevinin 282. gününde yapılan eylemde de "OHAL Komisyonu Derhal Göreve" pankartı açılarak sloganlarla basın açıklaması okundu.

"İktidarın Nuriye ve Semih'in eylemlerini baskı, saldırı, işkence, gözaltı ve tutuklamalarla kriminalize etme çabası başarıya ulaşamamıştır" denilen açıklamada KHK'larla uzaklaştırılan emekçilerin işe iade için OHAL İnceleme Komisyonu kurulduğuna, bu komisyona ve İdare Mahkemelerine onbinlerce başvuru yapıldığı hatırlatıldı. Komisyonun işleyiş şekline göre Kasım ayında karar çıkması gerektiği söylenerek, Nuriye ve Semih'in dosyalarının öncelikli görüşüleceği açıklanmış olmasına rağmen Komisyon'dan hiçbir karar çıkmadığı vurgulandı. Onbinlerce emekçinin, binlerce derginin, tv, gazete ve derginin başvurularına hiçbir yanıt gelmediği de hatırlatıldı. Komisyonla hiçbir ilişki kurulmadığı için bu komisyonun çalışıp çalışmadığını bilmediği söylenen açıklamada OHAL komisyonu yetkilileri ve diğer devlet görevlilerine seslenildi ve "Nuriye ve Semih'in dosyalarına dair alınan kararları derhal açıklayın; komisyonunuz çalışıp çalışmadığı bir muammadır, bu belirsizliğe bir açıklama getirin; yüzbinlerce insanın yaşamını çalmaya, Nuriye ve Semih'i yaşamın kıyısına itmeye hakkınız yok; derhal ve siyasi müdahaleden bağımsız Nuriye ve Semih'e dair süreci kamuoyuna açıklayın" denildi.

Metal İşçilerinden Eylemler

Birleşik Metal İş Sendikası ile patron sendikası MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) arasında sürdürülen grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Birleşik Metal İş işçilerinde eylemlere başladı.

13 Aralık günü metal iş kolundaki Başöz Enerji, Bursa SCM, Çayırova Boru, Çorlu SİO, Demirdöküm, Renta, Gebze Bosal, Eskişehir Doruk, Demisaş, Gebze Yücel Boru gibi bir çok iş yerinde eylemler yapan metal işçileri;

-11 Aralık gününden itibaren fazla mesailere kalmamaya,
-Taleplerini içeren kokartlar takmaya,
-15 Aralık Cuma gününden itibaren de her hafta Cuma günleri vardiya girişlerinde servislerden inilerek toplu bir şekilde yürüyüşler yapmaya karar verdi.

Birleşik Metal İş Sendikası açıklamasında, "MESS, metal işçilerinin insan onuruna yakışır yaşama ve çalışma koşullarına yönelik taleplerine karşı metal işçilerinin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmayı amaçladığı gibi, önerdiği komik oranda ücret zam teklifi ile metal işçilerini sefalet koşullarında yaşamaya mahkum etmek istemektedir. Biz ise, insanca düzeyde yaşayacak bir ücret istiyoruz. Emsal aldıkları enflasyonun işçilerin enflasyonu olmadığını defalarca söyledik bir kez daha belirtiyoruz.

MESS'e üye işyerleri üretim rekorları kırmakta olup sektörün karlılığı tartışılmaz durumdadır. Ancak, işverenler işçilerin sırtından kazandıklarının küçük bir bölümünü bile işçilere vermek istemiyorlar.

Masada söyledik, bir kez daha açıkça söylüyoruz. Hiçbir zaman ve hiçbir yerde, kazanılmış haklarımızı tartışma konusu etmedik, etmeyeceğiz. MESS'i uyarıyoruz, bu tekliflerinin kabul edilmesi söz konusu olamaz" diyor.

"Usulsüz İşten Atmalara Son"

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi yemekhanesinde çalışırken birkaç gün önce hukuksuz bir şekilde işten çıkarılan Ayfer Dişkaya için, 8 Aralık günü hastane bahçesinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Öğle saatinde yapılan açıklamaya Dev Turizm İş Sendikasına üye yemekhane işçileri, Marmara Bölge Şube Başkanı Turgay Özdemir, yönetim kurulu üyeleri, Genel İş Şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri, SES işyeri temsilcileri de katılarak birer konuşma yaptılar.

Basın açıklaması sırasında sık sık "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı.

Turgay Özdemir bir konuşma yaparak "Ülkenin içinden geçtiği koşullarda taşeronla kadro müjdelendiği bu günlerde yaşadığımız işten çıkarma olayı sendikal mücadelemize dönüktür. Ve arkadaşlarımız işinin başına dönene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

Okmeydanı Eğitim Ve Araştırma Hastanesi Yemekhane İşçileri ve Dev Turizm İş Sendikası Marmara Bölge Şubesi adına yapılan basın açıklamasını şube yöneticilerinden Cengiz Külah okudu. "Bundan iki gün önce Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi yemekhanesinde çalışan üyemiz Ayfer Dişkaya'nın işine taşeron firma tarafından usulsüz bir şekilde son verilmiştir" diyerek sabah mesai saatinde işe geldiğinde işten çıkarıldığını öğrenen Ayfer Dişkaya'ya işten çıkarıldığına dair ne bir ihtar çekildiğini ne de bir yasal bildirim yapılmadığını söyledi. Konuyla ilgili ne taşeron firma ne de hastane yönetiminden muhatap bulamadıklarını söyleyen işçiler, "arkadaşımızın, işine geri dönmesi için buradayız" diyorlar.

"Bizler hastanenin yemekhanesindeki görevlerini titizlikle yerine getiren ancak buna rağmen hakaret azarlama ve işten atılma tehditlerine maruz kalan emekçileriz. DİSK'e üye olduktan sonra yetki alan sendikamız Dev Turizm İş ile birlikte insanca çalışma ve yaşama koşullarına kavuşmak için mücadele veriyoruz. Ancak Ayfer arkadaşımızın işten çıkarılmasıyla görüyoruz ki bu tehditler sendikacı, toplu sözleşmeli çalışmak için mücadele veren bizlere yönelik. Toplu sözleşmemizin yapıldığı esnada yaşadığımız bu olay bizlere bunu bir kez daha göstermiştir. Bu vesileyle bir kez daha ifade ediyoruz ki bu mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz ve arkadaşımız işe tekrar dönene kadar mücadele edeceğiz" denilen açıklama "Usulsüz İşten Atmalara Son", "Ayfer Dişkaya İşe Geri Alınsın", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın DİSK", "Yaşasın Dev Turizm İş" sloganlarıyla sona erdi.

Sağlık emekçileri, 13 Aralık günü yeni bir basın açıklaması düzenleyerek Ayfer Dişkaya'nın oturma eylemine başlayacağını duyurdu. Dev Turizm İş, Genel İş ve SES'in düzenlediği basın açıklamasına sendikacı emekçiler, sendika yöneticileri ve yemekhane işçileri de katıldı.

Yapılan açıklamada "Sağlık alanında güvenceli, kadrolu, insanca çalışma koşullarına ulaşma mücadelemiz devam ediyor. İş cinayetlerine, güvencesizliğe, asgari ücretin yokluk sınırlarında olmasına, İSİG ihlallerine ve işten atılma tehditlerine karşı mücadele etmeye devam ediyoruz, edeceğiz" diyen sağlık emekçileri, Ayfer Dişkaya işe dönene kadar da mücadelesini sürdüreceğini söyledi.

Açıklamanın ardından işten atılan Ayfer Dişkaya hastane önünde oturma eylemine başladı.

Çankaya Belediyesi'nde İşgal

Çankaya Belediyesi'nde çalışan Norm Atlas işçileri, grev aşamasındayken 12 işçinin atılması ve sendikal hakların tanınmamasını protesto için Çankaya Belediyesi'ni işgal ettiler.

250 Norm Atlas işçisi, Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve yöneticilerle birlikte, işten atılan arkadaşları işe getri alınana kadar belediye binasını terk etmeyeceklerini söylüyorlar.

İçeride işçiler alkış ve ıslıklarla beklerken, dışarıda da polis yoğun güvenlik önlemi almış durumda.

Atılan işçiler geri alınmaya kadar Çankaya Belediyesi'ni terk etmeye kararlı olan işçileri belediye binasından çıkartmak için yakın mesafeden gaz sıkarak müdahale eden polis, Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nu, sendika yöneticileri ve üyesi işçileri göz altına aldı.

İşçiler, slogan ve alkışlarla polis saldırısını protesto etti.

Çankaya Belediyesi ile Nakliyat İş Sendikası arasındaki toplu iş sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamamış, sendika 1 Aralık günü grev kararı asmıştı. Ancak Norm Atlas, 18 Aralık günü greve çıkmaya hazırlanan işçilerden 12'sini işten attı.

İşçiler ve sendika üyeleri, 9 Aralık günü Çankaya Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaparak bu polis saldırısı ve CHP'li Çankaya Belediyesi'nin işçilerin örgütlenme hakkını tanımayan tutumunu protesto etmek istedi. Ancak belediye binasının çevresi TOMA'larla çevrilmişti. Olağan üstü güvenlik önlemleri alan emniyet Ankara Valiliğinin OHAL gerekçesi ile Kızılay'da yapılacak her türlü eylem ve basın açıklamasını yasaklandığı belirtilerek, basın açıklamasına izin verilmedi. İşçiler de açıklamayı İzmir Caddesinde yaptı. Burada da Çevik Kuvvetin yoğun güvenlik önlemleri vardı.

Norm Atlas işçilerinin aileleri, çocukları ile birlikte yaklaşık 150 işçinin katıldığı kitlesel eylemde Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptığı konuşmada, OHAL'in işçi ve sendika düşmanlığı yapan patronlara hizmet ettiğini söyledi. Küçükosmanoğlu, "Norm Atlas işçileri ve halkımız grev karıncalarına hakettikleri cevabı verecektir" dedi.

Sorunun çözülmesi için işçilerle birlikte CHP Genel Merkezi'ne de toplu olarak gideceklerini belirten Küçükosmanoğlu, 11 Aralık Pazartesi günü sabah bir heyet olarak CHP'de bir görüşme yapacağını, bu sorun çözülmezse önümüzdeki günlerde "Hak, Hukuk, Adalet" adı altında bir yürüyüş düzenleneceğini; 18 Aralık'ta yasal grevin başlayacağını belirterek konuşmasını bitirdi.

Basın açıklamasından sonrada işten atılan 12 işçi Çankaya Belediyesi binasının önündeki eylem yerlerine gittiler.

DEVİRİM ZAFERE GÜÇLÜ DAYANAKLAR ÜZERİNDEN İLERLİYOR

ARGES SORAN

Devrimin dayanakları çok güçlü. Devrimin dayandığı toplumsal, siyasal, ekonomik koşullar uzun yıllardır var. Devrim bu koşullar üzerinden güncelliğini ve zorunluluğunu devam ettiriyor. Bu koşullar olmadan devrim, hiç bir yerde, bu denli uzun, bu derece etkili, güçlü ve kendini dayatan bir zorunluluk olarak varlığını hissettiremezdi, sürdüremezdi.

Devrimi gerçekleştirmek isteyen, bu koşulları bilimsel bir şekilde ortaya koymalı. Çünkü devrim, öznenin devrimci iradesi ile ve öznenin iradesinin dışındaki nesnel koşullarla gerçekleşir.

Bu koşullar öznenin teorik bilincinden, görüşlerinden bağımsızdır. Ama öznenin, yani devrimi gerçekleştirecek toplumsal gücün teorik bilinci/görüşleri bu nesnel koşullarla koşulludur, buna dayanmak zorundadır.

Nesnel dayalı görüşler, bu koşulların bilimsel çözümlemesi ile olanaklıdır. Bu bilimsel çözümlemenin biricik yöntemi, Marksizmin devrimci yöntemi, diyalektik ve tarihsel materyalizmdir. Marksizmin, yöntemsel gücü/sağlamlığı; onun gerçeğe, maddi olguların ve olayların bilimsel tahlili üzerinden ulaşmayı esas alıyor oluşudur.

Toplumun devrimci dönüşümü yasalarının bu bilinçli kavranışıyla, Marksizmin devrimci yöntemiyle, görüş ortaya koyan devrimci ve komünist öncü, bu görüşleri devrimin öznelere mal eder. Öznenin faaliyetleriyle, nesnel koşulların uygunluğu örtüşür, devrimci durum, devrim durumuna- devrime dönüşür.

Devrimci durum, Türkiye ve Kürdistan'da bir olgudur. Bu olgu, hangi zeminler üzerinde gerçek ifadesini buluyor?

Nesnel Dayanaklar

Leninist Parti, yıllardır, devrimin bizdeki güçlü dayanakları üzerine görüşlerini ortaya koyuyor. Bu görüşler, Leninist Partinin yakaladığı üstün kavrayış gücünü gösteriyor. Leninist Partinin ortaya koyduğu devrimci görüşlerin, bizzat yaşam tarafından doğrulanması ve yine/yeniden doğrulanması temelini bu gerçekten alıyor.

Devrim, özel olarak, sınıflar arasındaki uzlaşmaz çatışmaya, savaşıma dayanır. Türkiye tekelci kapitalizmi, son 45 yılını, proletarya ve burjuvazi arasındaki savaşımın, en üst, en şiddetli boyutu olan iç savaşla geçirdi. İç savaş, ya da ona yakın düzeyde devam eden sınıflar arasındaki amansız kışıma, örtülü ya da açık, şu ya da bu olguyla aralıksız sürdüldü.

Türkiye'de kapitalizmin alt yapısı, iktidarı ele geçiren burjuvazi eliyle, evrimci tarzda gelişti. (Kapitalizmin "Prusya tarzı" gelişimi) Kapitalizmin gelişimi, tabanda son derece acılı-sancılı, uzun yılları alan bir süreçte gerçekleşti. Sermaye birikimi, ilk yıllardan bu yana, işçi sınıfının en ağır sömürsüyle, diğer ulus ve ulusal toplulukların kölece ezilişi pahasına oldu. Bu nedenle, işçi sınıfı ve emekçiler ile burjuvazi arasındaki savaşımın tarihi eski ve derinlere dayanır, köklüdür.

Kapitalizmin tekelci aşamaya geçişi; alt yapı ve üst yapıda en koyu gericiği beraberinde getirdi. Ekonomik ve politik kriz, Türkiye tekelci kapitalizminin yapısal karakteri haline geldi. Tekelcilik, kapitalizmin sıçramalı çöküşünün koşullarını keskinleştirdi. Karşıtının; sosyalizmin, toplumsal mülkiyet düzeninin koşullarını olgunlaştırdı. Tekelcilik, mülk edinmenin özel biçimiyle, emeğin toplumsallaşması arasındaki ilişkiyi son haddine, üretici güçlerle, üretim ilişkilerinin uyumunu, mutlak uyumsuzluğa vardırdı.

Genelde uluslararası kapitalizmin, özelde ise Türkiye tekelci kapitalizminin sürekli ve derinleşen ekonomik bunalımları, burjuvazinin egemenliğini kırılgan hale getirip, güçsüzleştiriyor; zaten sömürünün en ağır şartlarında yıllarca bu savaşımı sürdüren, "zincirlerinden başka kaybedecek bir şey olmayan" proletaryayı nicel ve nitel yönden güçlendiriyor, birleştiriyor ve netleştiriyor.

Ekonomik alt yapı, yapısal bunalımlarda darbelenirken; üst yapı kurumları, son tahlilde koşullandığı ekonomik yapının yapısal bunalımlarının, uzun yıllara yayılan sınıf savaşımının sert ve yıkıcı seyrinin karşısında tutunamıyor, direncini yitiriyor, dağılıyor.

Devrim "son etaba" bu koşullarda giriyor. Onu finale ulaştıracak olan öznel güçlerdir.

Öznel Dayanaklar

Devrimin özneleri ancak savaşımın engin deneyimleriyle, devrimi gerçekleştirebilecek nitel ve nicel birikim kazanabilir. Savaşımın tek tek deneyleri, kitlelerin bilincinde, hareketi en ileriye, sonuna dek götürme düşüncesini geliştirir, olgunlaştırır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bugüne dek savaşımın en sert dönemlerinden geçti. Bu sert savaşım, proleterlerde, devrimci bir nitelik oluşturdu. Sınıf bilinci, proletaryanın toplumsal faaliyetlerinde öne çıkıyor. Sınıf savaşımın, burjuva düzeni yerle bir edene kadar sürdürülmesi gerektiği düşüncesi, proleter kitlelerde vardı, olay ve olgular bu düşünsel eğilimi derinleştiriyor.

Proletaryanın devrimci öncüsü, sınıf savaşımının zorlu koşullarından doğar, gelişir, olgunlaşır. Proletaryanın en ileri, en devrimci kesimi, savaşımında işçi sınıfının kurmay gücü olarak öne çıkar. Kurmay güç, proletaryayı ve devrimin diğer güçlerini (kadınları, gençliği, ezilen ulus ve ulusal toplulukları) proletaryanın devrimci önderliği altında toplar, birleştirir, dağınıklığı ortadan kaldırır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, bizde, en sert savaşımardan geçerek gelişti, olgunlaştı. Elli yıldır, sınıf savaşımın bütün cephelerinde en amansız çarpışmalarla çelikleşti. Savaşımın her alanında en ileri, en devrimci olanı temsil etti. Teorik ve pratik derinliği, gücü; artık çok daha geniş kesimler tarafından kabul görüyor.

Devrimin zaferi için, kitlelerin, taktik ve stratejisi yaşam tarafından doğrulanan, devrimin öncüsünce yönlendirilmesi gerekiyor.

Leninist parti, elli yıllık devrimci savaşımın deneyleriyle, dünya komünist hareketi tarihinin dersleriyle donanmıştır. Proleter önderliğin, tarihsel toplumsal önemi salt teorik derinlik değildir. Devrimci teoriyle, pratiği bütünleştirebilme yeteneğidir. Kitlelerin pratik olarak yönlendirilmesi, devrimci taktik ve strateji sorununu gündeme getirir. Bu alanda Leninist Parti kitlelerde büyük ölçüde güven yarattı. Her geçen gün bu güven, kitlelerde, çok daha geniş kesimlerde daha fazla yer ediyor. Bu devrimci öncünün teorik ve pratik otoritesi için, hayatidir. Leninist Parti, bunu büyük ölçüde başardı.

Ama halen kitleleri doğrudan etki altına alma, onları küçük-burjuva sosyalizmin uzlaşmacı etkisinden kurtarma noktasında çok çalışılması gerektiği açık. Bunun olanaklarının, kitlelerdeki devrimci bilinç sıçramalarıyla artık daha fazla olduğu da açık. Kitlelerin düşünsel ve pratik eğilimi, Leninist Partinin görüşlerinin etki alanına doğrudur. Bilinçli ya da koşulların gelişiminin sonucu olarak, eğilim bu yönde. Leninistlerin, çok daha geniş kitleleri etki altına alma, kitleler için çekim merkezi olma, onları yönlendirebilme yeteneğini gösterebilmeleri gerekiyor.

Sonuç Olarak

Devrimimiz, sarsılmaz zeminler üzerinden ilerliyor. Devrim, bu öznel ve nesnel dayanakların varlığından, örtüşmesinden daha öte bir şey değil.

Ancak bu büyük tarihsel toplumsal dönüşüm kendiliğinden gerçekleşmez. Bu koşullar, kitlelerin, büyük kahramanlığı ve cesur eylemiyle yerini daha ileri, daha insan- cı sınıfsız ve sömürsüz koşullara bırakabilir. Kitleler eylemlerinin dönüştürücü gücünü ortaya koymak için, devrimci öncünün yönlendirici yeteneğine ihtiyaç duyar.

Boğayı boynuzlarından yakaladık, şimdi onu devrime zamanı!

DİSİPLİN, DİSİPLİN, YİNE DİSİPLİN*

SEVİT Aİ KONUK

Koşulların bir devrim için her zamankinden daha elverişli olduğu bugünkü dünya konjonktüründe leninist bir partinin dünyanın herhangi bir yerinde devrime önderlik etmesi, herhalde hiç kimse için “duruyorkünüzde çıkan bir şimşek” olmayacaktır. İşin aslına barksanız sorulması gereken soru, bu derece elverişli koşullarda şu ana kadar nasıl olup da bunun başarılammış olduğudur. Böyle bir soru sorulduğunda olası cevapların çokluğu ve çeşitliliği bizi şaşırtmamalıdır. Devrim sorununa pratik açıdan değil de teorik açıdan yaklaşanların bu konuda yadıkdıkları, söyledikleri, çizdiklerinin bıkırtıcı kalabalığı bizi bugüne kadar bir adım bile öteye götürmemiştir; bundan sonra da götürecektir.

“Proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımında örgütten başka silahının olmadığı”na dair Lenin’in yaptığı belirleme bugün hala geçerliliğini korumaktadır. Tarih, sınıf savaşımını tarihi olduğuna göre, günümüzde bu savaşımında proletaryaya önderlik edecek olan da proletaryanın devrimci sınıf partisidir: en sıkı ve merkezi olarak örgütlenmiş, profesyonel devrimciler örgütü! Yani nerede olurlarsa olsunlar tüm hayatlarını gönüllü olarak devrime adanmış olan insanlardan oluşan, “sıkı sıkıya kaynaşmış bir parti örgütü”. Günümüzün en devrimci, en bilimsel ideolojisi olan Marksizm-leninizmle donanmış bir çelik çekirdek; işçi sınıfını zafere ulaştırmak için yola koyulmuş bir lokomotif!.. Bütün enerjisini ve zamanını devrime hasreden proletaryanın savaş kurmayı...

Eğer program böyle bir partinin göndere çekilmiş bayrağı ise, disiplin de o partinin direğidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisidir, var olan programını hayata geçirebilmek için disiplinli kadrolara ve disiplinli bir çalışmaya ihtiyaç duyar; disiplinin olmadığı yerde kendiliğindencilik, keşmekeşlik ve kaos vardır. Herkesin kendi kafasına göre hareket ettiği bir yerde, sonuç alıcı bir pratikten bahsedilemez. Her kafadan bir sesin çıktığı, görev ve sorumlulukların tanımlanmadığı bir yerde bırakın ortaklaşa bir iş yapmayı, ortaklaşa bir düşünce, olaylara ortak bir bakış açısı bile

“Özgürlük”ü, “bilincine varılmış zorunluluk” değil de “dileyenin dilediği gibi davranması” olarak algılananlar, her yerde kolektivist ve örgütlülüğü tahrip ettiler. Oysa disiplin ve özgürlük birbirini dışlayan değil tam tersine içeren şeylerdir. İkisi arasındaki diyalektik bağ koparılmadığı sürece sorun yoktur.

oluşturulamaz. 20.yy’ın son çeyreğinde sosyalist sistemin geri düşüşüyle başlayan tartışmalarda, yaşanan bütün olumsuzlukların faturası leninist parti modeline kesilmeye çalışıldığı için biranda ortalığı anarşist küçük burjuva bireyciliği kaplamıştı. Bunlar “her türlü otoriteye karşı olmak” adına proletarya diktatörlüğüne yani sosyalist devlete de karşı olduklarını ilan etmiş, proletarya diktatörlüğüne geçiş için mücadele edenleri hedef tahtasına oturtmuşlardı. Sosyalist sistemin dağılmasının etkisiyle kendilerini bir anda esen neo-liberalizm rüzgarına kapıranlar da bunlarla ağır birliği etmiş ve kapitalizmden komünizme geçiş döneminde bir maya işlevi görecektir olan leninist parti modeline karşı adeta savaş açmışlardı. Bu savaşta en çok başvurdukları argüman, leninist parti modelinin aşırı merkeziyetçi ve otoriter olmasıydı. Oysa leninist partide salt merkeziyetçilik değil, demokratik merkeziyetçilik geçerlidir ve otorite, her yerde olması gereken kurallar bütününden yani disiplinden başka bir şey değildir. İşçi sınıfının kendi yaşamından edindiği proleter disipline yabancı olan daha çok küçük burjuva aydın çevrelerden gelme bu unsurların “özgürlük” adına sosyalizme verdikleri zararın boyutu anlatılmayacak düzeydedir. “Özgürlük”ü, “bilincine varılmış zorunluluk” değil de “dileyenin dilediği

gibi davranması” olarak algılananlar, her yerde kolektivist ve örgütlülüğü tahrip ettiler. Oysa disiplin ve özgürlük birbirini dışlayan değil tam tersine içeren şeylerdir. İkisi arasındaki diyalektik bağ koparılmadığı sürece sorun yoktur. Bir insan gönüllü bir şekilde bir kolektifin parçası olabilir, bir kolektifin işleyişi için oluşacak kurallar bütününe kendinden birşeyler katabilir, kolektif kararların alınmasında kendi görüşlerini sonuna kadar savunabilir ve nihayetinde alınan kararları merkeziyetçi bir şekilde, kendisinin de kabul ettiği işleyişe uygun bir şekilde hayata geçirebilir. Burada öngörülemeyecek, önceden kestirilemeyecek durumlar ortaya çıkabilir mi, elbette çıkabilir. O zaman yine kolektif akla başvurarak sorunlar çözümlenebilir; hiçbir şey kendiliğindencilğe bırakılmadan yol alınabilir. (Şimdilerde pek revaçta olan kuantum teorileriyle diyalektik determinizmin çeliştiğine, nasıl ki atom altı parçacıkların hareketinde bir belirlenimsizlik/kesimsizlik varsa toplumlar tarihinin gelişiminde de bir belirlenimsizlik/ kesimsizlik olacağına dair düşünceler, kapitalizmin sosyalizme yerini bırakmayabileceğini, gelecek toplumun bugünden öngörülemeyeceğini vb. savlayarak güya Marksizm yanlıslandığını, anarşizm ve kaos teorilerinin doğrulandığını yutturmaya çalışıyorlar.)

Komünistler, disiplinden bahsettikleri zaman asla tek taraflı bir disiplinden bahsetmezler. Parti (kolektif) disiplin ve özdisiplin bir arada ve birbirlerini güçlendirecek şekilde olmalıdır. Birinden birinin eksik olduğu koşullarda istenilen sonuç elde edilemeyecektir. “Disiplinden, başkaları karşısında nasıl hareket edilmesi gerektiğini, emirleri ya da kendisine verilen bir işi yerine getirmelerini değil” diyor Sovyet eğitimci Anton Makarenko, “başkalarının kendisinin ne yaptığını bildiklerinin farkında olmadığı zaman nasıl hareket etmesi gerektiğinin bilincinde olmasını anlıyoruz”. Kuşkusuz burada bahsedilen disiplin, özdisiplin oluyor. Elbette, sorumluluklarının bilincinde olan bir komüniste özdisiplin geçerli olacaktır; o, hiç kimsenin uyarmasına gerek kalmadan yapılacak işler, görevler konusunda sorumluluk alacak ve bunları hiç denetlenmese bile

en iyi şekilde yerine getirecektir; ama sözkonusu olan kolektif işlerin halledilmesi olunca “doğru yere doğru kişiyi yerleştirmek ve denetlemek” şart oluyor. Bu, güvensizlikten kaynaklı değil, toplumun henüz çok az bir kısmının “yeni insan” diyebileceğimiz kertede komünistleşebilmiş olmasından kaynaklanıyor. Belki gelecekte bir zaman insanlar, hiç bir denetime gerek kalmadan özdisiplinle, gönüllülükle yapılması gereken her şeyi yapacaklar, gönüllü çalışma konusunda birbirleriyle yarışacaklardır. O zamana kadar, özdisiplinin yanı sıra parti disiplininin de hissedilmesi şarttır. “...Çelik disiplin, proletaryanın zaferi için gereklidir” diyor Lenin, “proletaryanın devrimci partisinde disiplin nasıl sağlanır; nasıl denetlenir; nasıl güçlendirilir? Birincisi, proletaryanın öncüsünün sınıf bilinci, kendini devrime

adamışlığı, gücü, özverisi ve kahramanlığı ile; ikincisi, en geniş emekçi yığınlarıyla, her şeyden önce proletarya ile, ama aynı zamanda emekçi yığınların proleter olmayan kesimleriyle bağlanma, onlarla en yakın bağları koruma, hatta bir dereceye kadar kaynaşma yeterliliğiyle; üçüncüsü, bu öncü tarafından yürütülen siyasetin doğruluğu, siyasal strateji ve taktiklerin doğruluğu, bu geniş yığınların bunların doğruluğuna kişisel deneyimleriyle inanmaları koşuluyla”... Demek ki, parti disiplini, kadrolar tarafından gerektiğince içleştirilir ve bir özdisiplin haline getirilirse, bu yığınlarla bağ kurmada, onları örgütleyip parti çizgisine çekmede önemli bir rol oynayacak ve bu başarılı ölçüde de partinin otoritesi güçlenecek, güçlenecektir.

Parti içinde ve çevresinde yatay ilişkilerin gelişmesi, parti tüzüğünün işletilmemesi, legal alışkanlıkların parti kadrolarına sirayet etmesi, bir nemin duvarı çürütmesi gibi, partiyi içten içe kemirir ve en nihayetinde tasfiye ederek sınıf mücadelesinin dışına düşürür. Leninistler, bu tehlikeye karşı uyanık olmalıdırlar. Her zaman ve her yerde işleyişe uygun davranmalı, uygun davranmayanları gördüklerinde yoldaşça uyarmalıdırlar. Bu, savaşçı bir parti için üzerlerinden atlanmayacak öne sahip bir konudur. Devrime önderlik etme iddiasındaki bir parti, her şeyden önce kadrolarını bu konularda disipline edebilmelidir. Kuşkusuz Leninist Parti, bu konularda bir hayli yol almıştır; ama bir güç örgütü olabilmek için tüm kadroların yeniden çelik bir disiplinle yoğrulmaları gerekiyor. Önümüzdeki yeni dönem ve yeni görevler, bunu zorunlu kılıyor. Sözlerimizi büyük komünist şair Nazım Hikmet’in “Komünistlere Bir Çift Söz” şiiriyle bitirelim:

Komünistler, bir çift sözüm var size: ister devlet başında olun ister zindanda ister sıra neferi, ister parti katibi Lenin girebilmeli her zaman her mekanda işinize, evinize, bütün ömrünüze kendi işi, öz evi, kendi ömrüymüş gibi.

* TKEP/Leninist Merkez Yayın Organı Komünist 10. sayıdan alınmıştır

Yol-İş Gazetemizi İstemiyormuş(!)

Türk-işe bağlı Yol-iş sendikasının İzmir şubesi son yaptığımız protokol dağıtımında gazetemizi istemediğini bildirdi. “Buraya hiç gazete girmiyor mu” sorumuza “Hürriyet, Sözcü gibi gazetelerin alındığını” söylediler. İşçi sınıfının sendikasına devrimcilerin işçilerin gazetesi girmiyor ama burjuvazinin gazeteleri giriyor. Şaşırdığımızdan değil sözlerimiz. 1990’ların ikinci yarısından itibaren sendikaların hızla geriletiğini, devrimcileri burjuvaziden geri kalmayan yöntemlerle tasfiye ettiklerini, uzlaşmacı sendikacılıktan burjuva sendikacılığa hızla terfi ettiklerini yazıyoruz.

Birkaç ay önce de Koop-İş İzmir şubesi “bu gazeteyi getirmeyin istemiyoruz” demişti. Gazetemizi Hak-İş’in şubeleri, Türk metal gibi açıkça faşizmin HÖH’lerinden farkı olmadığını bildiğimiz yerlere zaten götürmüyor. Gazetemizi alıp kimse görmeden çöpe atanların da olduğunu, olabileceğini görüyoruz. Hiç ummadığımız yerlerden “biz nereden alalım, bize niye getirmiyorsunuz” diyenler de çıkıyor. “müsait olduğunuzda bir kahvemizi için” diyen de. Protokol dağıtımını, aslında bulunduğumuz yerlerin haritasını çıkarmaya yarıyor. Tarafları belirlemek için savaşın olmazsa olmazı.

Sendikaların ancak devrimci çalışma yapılsa devrimin araçları olabileceğini, yoksa devrimin ayak bağı olacağını biliyoruz. Faşizmin hiç durmayan saldırılarına ek olarak devrimci çalışmaya sendikalarındaki gerici, uzlaşmacı, reformist anlayışların cephesinden de ciddi saldırılar oldu. Devrimci, ilerici işçilerin, emekçilerin patronla işbirliği ile mobinge maruz kalıp işten çıkmaya zorlandığını, atıldıklarını, sürüldüklerini gördük. Hatta sırf genel kurulda karşı liste oluşturdukları için işyeri disiplin kurullarında oynanan oyunları biliyoruz.

Faşizm devrimci tutsaklara, Kürt halkına, işçi ve emekçilere her yönden saldırırken, devrimci işçi ve emekçiler mücadelenin her alanında kendilerini sorumlu hissederek bunun bedellerini ödediler. Kapılarını sıkıca kapatıp sıcak odalarından çıkmayan, toplumsal hiçbir konuda en ufak bir refleks vermekten bile kaçınanlar yerlerine iyice yerleştiler. Bu kapıların kapanmasıyla taban örgütleri iş kolu, iş yeri hatta mesleki darlığa kadar düştü.

Bugün sendikalarda ve kitle örgütlerinde devrimci çalışma yapmak için mücadele edenler var. Bu kişi ve örgütlerin burjuvazinin saldırılarına kadar, hatta daha fazla, kendi örgütlerinde bir çok ayak

oyunu ve entrika bile boğuştuğunu biliyoruz. Gerici her türlü yaklaşıma sonuna kadar açık olan kapılar, devrimci, marksist herhangi bir sözle dahi karşılaştıklarında, bütün kılıçlarını hiç acımadan çekemiyorlar. Dinci, gerici, ırkçı ideolojileri kendilerine “demokratik” adına kalkan olarak kullanıyorlar. Devrimci işçi ve emekçilere “ideolojimizi dışarıda bırakın” derken aslında, “burjuva, faşist ideolojinin yaşam alanını tehdit etmeyin” demektedir. Devrimci her tür düşüncenin buralarda çalışma yapmak uğruna kendi düşüncesini söylemekten vazgeçtiği, ortalamaya ayak uydurduğu sürece denetimden geçtikten. Bu süreçler sonucu sözünü, eylemini sakınmayanlar tasfiye olurken “ayak uydurabilenler” ortalamaya önce alıştırıldı, sonra karıştırıldı.

Geldiğimiz nokta şudur; sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tabanın özlemlerini karşılamaktan uzağa düştü. Koltuklarda oturanlar birbirleriyle aynılaştı. Çıkar çevreleri olmaktan öteye gidemediler. Koltuklarda kalmak mutlaklaştı. Tabanların kontrol edemeyecekleri kaygısıyla, temsili eylemler yoluyla onları alanlardan uzaklaştırdılar. En can alıcı konularda bile karar alamaz durumdadır. Kırıntılar için mücadele bile, aynı yenilgilerin seremonileri haline geldi. İşçi

ve emekçilere güvenleri yok. Onları kendilerini koltuklara taşıyacak birer oy pusulasından başka türlü göremez durumdadır. Taban da buna oranla eriyor. İşçiler, emekçiler sendikal örgütlenmenin bedellerini tek başlarına ödemek istemiyor, sendikalar güvenmiyorlar. Sendikal işçiler bile asgari ücret seviyesine düşen sözleşmelerdeki imzaların kime ait olduğunu görüyor. “En kötü örgütlenme örgüt-süzlükten iyidir” bilinç düzeyinde olanlar bile örgütlenecek sendika arıyorlar. Sendikaların bir çoğu işçilere kapılarını kapamış durumdadır. İş yerinde sendikal çalışma patronun kapısından geçiyor.

Önümüzde iki seçenek var. Ya sendikaları burjuvazinin tarafında kabul edip, onlarla bir karşı devrimci gibi mücadele edeceğiz ya da onları işçi sınıfının kitlesele örgütlenme araçları olarak kabul edip devrimin araçları yapacağız. Sendikaların birçoğunun işçi ve emekçiler tarafından birinci grupta kabul edildiğini biliyoruz. Kalan azınlığın içinden de hızla diğer tarafa doğru savrulanları da görüyoruz. Sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinde hala devrimci çalışma yapmaya çalışan samimi çok az kişi var. Bu kişilerin her an tasfiye edilmekle karşı karşıya olduğunu bilerek desteklenmeleri, devrimci düşüncelerin taban örgütlerinde hakim olması için mücadele edilmesi gerek. Öncü, devrimci işçilerin işyerlerinde komitelerini kurarak inisiyatif almaları, temsilcilik ve yönetimlere tabanın kararlarını taşımaları konusunda yolları açılmalı.

Renault direnişi bize gösterdi ki, işçiler gerici sendikaların zincirlerini kırarak kendi inisiyatifleriyle yolu açabiliyorlar. Gezi Ayaklanması, taban örgütlerinin geriye çekici ya da ileri itici rolünü sınamdı.

Sendikacılar işçilerin paralarıyla lüks semtlerde, lüks ofislerde oturup işçi sınıfı ideolojisini dışarı atma hakkını kendilerinde görüyorlarsa, bu bizim eksiklerimizdir. Sendikacılar burjuvaziden korktukları kadar işçi sınıfından korkmuyorlar. Saraylar çökerken paşalar da bu çöküşten nasibini alacaklar. Ancak hiçbir şey kendiliğinden olmaz. İtmedikçe düşmez. İşçi ve emekçilerin içindeki devrimci çalışma yıllarca mücadelesini vererek kurduğumuz ve ayağa kaldırdığımız taban örgütlerimizin yine görevlerinin başına geçirilmesini sağlayacaktır.

Bütün kitle örgütleri taraflarını ya çoktan belirlemiş ya da belirlemekteler. Komşuların tencere çalıp çalmadığından dost-düşman listesinin tutulduğu bir ayaklanma yaşadık. İki ayaklanmanın arasında işçiler ve emekçiler dostlarına dost, düşmanlarına düşman olarak değerlerini vereceklerdir.

İzmir’den Bir İşçi

baş tarafı 12. sayfada...

defteri okumak olacaktı. O zamana kadar da kimse el sürmeyecekti ona. Aysun o zaman daha açlık grevinin 2. gününde tahliye olunca ilk işimiz bu deftere sarılıp Aysun'un yazdıklarını okumak oldu. Aysun orada "bu, şu ana kadar ki en uzun açlık grevim olacak" diye yazmıştı. Nereden bilsin iki gün sonra tahliye olacağını! Biz bunu okur da durur muyuz! Hemen bu iki gün süren en uzun süreli AG hakkında makaraya başlamıştık. Yıllarca yapıldı bunun şakası. Konu ne zaman buraya gelse Aysun başlıyordu feriyada "ya ben bıktım bunun esprisinden de siz bıkmadınız! Hadi çok ilginç bir şey olsa neyse. Niye bu kadar hoşunuza gidiyor bunun şakası anlamadım gitti" diye. Biz de hemen yapıştırdığımız cevabı gülüşlerimizle "Boşuna yakınma yoldaş, bu söz tarihe geçti bir kere, artık ne yaparsan eysen de silemezsin" diye. İşte o toz dumanın arasında bir kez daha takılmıştık Aysun'a. Ve neleri neleri daha konuşup kahkahalarımızı silah etmiştik kendimize.

Saldırı her geçen an daha şiddetleni-

Tam üstümüzde bir delik daha açılıyor. Biz slogan ve marşlarımızla başlıyoruz halaya... En coşkun halayımız bu... Üç metre tepemizden bize bakan düşman gözlerin, üzerimize doğrultulmuş namlularının ortasında halaydayız. Geleceğe uzanan bir halay bu... Ve yağmaya başlıyor bir ton gaz. Her yandan sloganlar ve acı çığlıklar yükseliyor. Gaz bedeni, bütün organları patlatıyor parça parça ediyormuş hissi verdiriyor ve insanın kontrolünü yitirmesine sebep oluyor. Acı, genişletilerek, parçalayarak öldüren bir acı hissi. Tamam, bu kez garanti ölüyoruz deyip başlıyoruz slogana. Zar zor çıkıyor sesimiz. İlk gazın etkisi geçmeden ikincisi, üçüncüsü başlıyor...

yor. Saat saat haberleri dinliyoruz elimizdeki küçük radyodan. Birbiri ardına büyük katliamlarla giriliyor cezaevlerine. Birbiri ardına ölümsüzlük haberleri alıyoruz. Öfkeyle kavruluyor yüreklerimiz, acıyla... Aysun'un dediği gibi "kinle, öfkeyle parıldayan gözlerimizi dikip uzak yıldızlara her seferinde daha bir kararlı

and içiyoruz." Soracağız hesabını...

Çanakkale'nin dayandığının haberini alıyoruz. Büyük bir coşku, sevinç kaplıyor içimizi. Biz ve Çanakkale... Tüm insanlığın gözleri üzerimize çevrili, biliyoruz... Dayanmalıyız diyoruz, dayanmalıyız, dişle tırnakla... "Eğer Çanakkale'den daha fazla dayanamazsak rezil olduk demektir" İki gün iki gece olmuş başlayalı saldırı ve Çanakkale'de yıkılmadık duvar kalmamış, kilometrelerce öteden duyuluyormuş gaz ve yanık et kokusu... Buna karşın dimdik ayakta... Herkes sanki Ümraniye'de olanları unutuyor bir anda ve aklımız oradaki yoldaşlara düşüyor.

Bir gün bir gece, uzun upuzun bir bekleyişle ve arada sırada yapılan "teslim olun" çağrılarına sloganlarla verdiğimiz karşılıklarla geçiyor. Sonra bulunduğumuz yer yoğun bir taramaya ve soluk almayı engelleyen bir gaz yağmuruna tutulunca, biz arka kısma çekiliyoruz. Her yerden bomba ve silah sesleri geliyor, duvarlar deliniyor, düşmanı püskürtmeye çalışırken birçok arkadaş yaralanıyor.

En son herkes koşullara çekildiğinde biz de çekiliyoruz. Ama bizim yoldaşların bulunduğu kısım barikatla kapatıldığından ve koridor ateş altında olduğundan diğer arkadaşların olduğu tarafa geçiyoruz. Biz ekipte beş Leninistiz... Bizim ekip, gururla söylüyor, hissediyoruz bunu.

Bulduğumuz yer tıklım tıklım. 200 kadar tutsak daracık bir mekandayız. Burada zaman bulup tüm dostlarla vedalaşılıyor birer birer. Sanılır ki ölüme değil de bir şenliğe gidirmişçesine coşkun, yürekli ve yiğit.

Ön kısımda yine barikatlar kuruluyor ve eldeki malzemenin büyük bir kısmı bu andaki çarpışmalarda harcanıyor. Düşman yüz yüze gelmekten özellikle kaçınıyor. Sıkıysa gelin diyoruz, gelin hadi! Tavanlar delinip üzerimize gaz ve sis bombaları yağmaya başlıyor, yaralanan arkadaşlar, büyük bir yiğitlik sergiliyor, güç veriyor diğerlerine. Daracık bir alanda sıkışıp kalıyoruz, birbirinin üstüne basmadan hareket etmek bile mümkün değil. Sağa sola hareket ederken birisinin üstüne basmak durumundasın ve bastığında özür dilemek isteyince aldığın cevap aynı hep "Bas gitsin başka yer yok zaten" Onca insan tek bir yürek gibi birlikte atıyor. Evet, birlikte öleceğiz! En ufak bir ağırlık yok içimizde.

Yoğun bir gaz bombardımanına maruz kalıyoruz yine. Bir yandan da hemen yanımızdaki bölüme ateşe veriyorlar. Yoğun gaz, ateşe verilen taraftan gelen aşırı sıcaklık, zaman zaman taramalar ve kalan duvarları da delmek için düşmanın kullandığı kompresörlerin yarattığı sarsıntı ve ses, nefes almayı dahi imkansızlaştırıyor bir ortam yaratıyor. Cehennemî yaşıyoruz...

O anlarda tam üç kez "şimdi öleceğiz

herhalde" deyip vedalaşılıyor.

Bir ara Aysun "yoldaşlar ben kötüyüm! Sizi çok seviyorum, tüm yoldaşlarımı çok seviyorum. Daima Agitimize, Cihanımıza ve partimize layık olmaya çalıştım" diyor. Ayakta durabilecek gücü kalmamış, fenalaşıyor. Gaz zehirlenmesi... Ama onu oturtacak yer dahi yok. Tutuyoruz onu ve kendine gelmesi için uğraşıyoruz. Bayılırsa bir daha ayıltmamaktan korkuyoruz. Ve hep söylediklerini tekrarlıyor bu anlarında canımız. "Sizinle olmak çok mutluyum, yoldaşlarımı çok seviyorum" diyor. Her birimiz aynı duygunun güzelliğiyle doluyoruz. Ben Aysun yoldaşın elini tutuyorum sımsıkı. "Biliyorum şimdi mi söylenir diyeceksin ama ölmeden söylemem lazım! Seni üzdüğüm anlar için özür dilerim. Seni sizleri çok seviyorum" diyorum. Aysun "evet ya şimdi mi söylenir bu! Bende seni sizleri çok seviyorum" diyor gülerek. O an öyle oldu ki her yan sessizleşti, yalnız bizim kahkahalarımız yankılandı ortalıkta.

Bir ara koridordan bir sesleniş duyuldu "abi hakkını helal et! Bir daha panoya yazı da yazdıramayacağın bana!" bu seslenişin cevabı da hiç gecikmedi. "Sen öyle zannet! Cehennemde görüşürüz"...

Her saniye yoğunlaşıyor sıcaklık. Sibel üstümüzdekileri çıkarmamızı söylüyor, o an için fazlalık olan her şeyi çıkarıp atıyoruz. Gaz, duman, sıcaklık... Birer birer bayılmaya başlıyor insanlarımız. Herkes bir diğerini ayakta tutabilmek için kaslarının son gücünü, direncinin bütün sınırlarını zorluyor. Bazen bir panik havası yükseliyor. Kendinde olanları hemen müdahale edip sakinleştiriyorlar insanları.

Bir ara gazdan bayılma noktasına geliyor Sibel. Ben bir elimle onu tutuyorum, diğer elimde ıslak havlu kusturmaya çalışıyorum. Bir başka arkadaş da yardım ediyor bana, Yanımdaki arkadaş "bayılmaması için konuşurmalıyız diyerek "neden burada olduğunu biliyor musun" diye soruyor Sibel'e. O yan baygın halıyla kaşlarını çatıyor ve kızıyor "tabii ki biliyorum, ne biçim bir soru bu"... Cevabı alan arkadaş da ben de gülümsüyoruz. Biraz kendisine geliyor ve hemen bir başkasına yardıma başlıyoruz, neredeyse sırayla baygınlık haline geliyoruz ama tekrar toparlanıyoruz... Ölümü de ayakta karşılayacağız.

Sibel düşmanla yüz yüze gelmemiş olmanın onlara yaptıklarının hesabını sormamanın, böyle sıkışıp kalmış olmanın öfkesiyle dolu. "Biz ayakta olmalıyız herkese örnek olmalıyız" diyor sık sık ve hep buna uygun davranıyor.

Bir süre sonra tekrar bir yer değişik-

liği oluyor. Ön barikat açılıyor ve alt kata inmek için harekete geçiyoruz. Düşmanın daha önce delindiği bir duvarın önünden hızla geçip alt katta bir araya geliyoruz. Artık yüz yüze namlularla. Dışarıda kar ve üzerimize çevrili namlular var. Aldırmıyoruz... "Hadi" diyoruz, "öldürün bizi. Bunu yapabilirsiniz ama asla teslim alamayacaksınız!"

Günlerdir suyumuz olmadığından elimizdekileri hasta arkadaşlara ve ölüm orucundaki canlara dağıttığımız için, ıslak battaniyelerden sağtığımız suları dağıttıyoruz herkese. Dışarıdan anonslar geliyor "teslim olun, yenildiniz artık" diye. Cevabımızı ilk günkü kararlılığımızla tekrarlıyoruz. "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" Bir ara iki yüz ceset torbası getirildiğini duyuyoruz. Teslim olun anonslarına "iki yüz ceset torbası bize yetmez biz burada daha fazlayız" diye cevap veriyoruz. Sonuna kadar diyoruz, sonuna kadar... Tavan tekrar delinmeye başlanıyor. Bir sürü delik açılıyor tepemizde. Üç metre üstümüzden düşman bize bakıyor biz onlara. Bizim ekip yan yanayız. Vedalaşılıyor ve eğer içimizden birisi sağ kalırsa hepimiz adına Murat'ımızı ziyarete gitsin diyoruz. Tam üstümüzde bir delik daha açılıyor. Biz slogan ve marşlarımızla başlıyoruz halaya... En coşkun halayımız bu... Üç metre tepemizden bize bakan düşman gözlerin, üzerimize doğrultulmuş namlularının ortasında halaydayız. Geleceğe uzanan bir halay bu... Ve yağmaya başlıyor bir ton gaz. Her yandan sloganlar ve acı çığlıklar yükseliyor. Gaz bedeni, bütün organları patlatıyor parça parça ediyormuş hissi verdiriyor ve insanın kontrolünü yitirmesine sebep oluyor. Acı, genişletilerek, parçalayarak öldüren bir acı hissi. Tamam, bu kez garanti ölüyoruz deyip başlıyoruz slogana. Zar zor çıkıyor sesimiz. İlk gazın etkisi geçmeden ikincisi, üçüncüsü başlıyor... Gaz bombardımanının hafiflediği bir ara ken-

dimize geliyoruz. Herkes üst üste yığılım, benim de üzerimde bir sürü insan. Tam ayılmaya başlıyorum, bana uzanan o eli, Aysun'un elini görüyorum. Çekip çıkarıyor beni. Öyle bir anda onu görebilmenin mutluluğu nasıl anlatılır? İnsan ömründe yaşanan nadir mutluluklardan biri bu... Bir eli de Sibel'i tutuyor. Sonra diğer yoldaşlarımızı buluyoruz. Havalandırmaya çıkacağız ve ölümü ayakta namluların karşısında dimdik karşılayacağız. Hepimiz havalandırmaya yöneliyoruz ama ne olduğunu anlamadan kendimizi askerlerin ortasında buluyoruz. Deldikleri duvardan içeri dalmışlar ve tek tek çekip alıyorlar insanları... Sloganlarla sürükleniyoruz. Kendimizi idare bölümünde bir odada bizden önce getirilmiş dostların arasında buluyoruz. İlk gelenler nefes alamaz halde olduğundan hemen pencereye götürülüp zehirlenmenin etkisi hafifletilmeye çalışılıyor. Sibel bizden sonra getiriliyor ve çok öfkeli... İlk sözleri "koyun gibi mi getirildiniz buraya!" oluyor. Hepimiz finalimize hazırlanmışken, kendimizi orada bulmanın şaşkınlığını ve öfkesini hissediyoruz. Gelirken bayağı hırpalanmış Sibel. Onu da pencereye çekip nefes almasını düzenlemeye çalışıyoruz. Bir ara askerler gelip teker teker almak istiyorlar bizi. Sibelimiz onca asker üzerinde yürüyor. "Buradan kimseyi alamazsınız" diye... "Hiçbir şey de sormamazsınız siz" Bu kez askerler onu almak için atılıyorlar, biz çekiyoruz, vermiyoruz. Tavrımız net... Hiçbir dediklerini kabul etmeyeceğiz. Bu iş burada bitmedi, daha yeni başlıyoruz şenliğe...

Ümraniye Cezaevi'nden Leninist Tutsaklar

NOT: Çanakkale Cezaevi'nde yaşanan zindan savaşımı diğer sayımızda yayımlayacağız

19 Aralık Katliamı Unutulmayacak !

16 Aralık Cumartesi günü İsviçre'nin Basel Kantonu'nda Maraş, 19 Aralık ve Roboski katliamları için Basel Dayanışma Platformu, Birleşik Devrim Der-gisi ve HDK-A Basel tarafından ortak bir anma gerçekleştirildi.

Saat 14.00'da "ne Bayram-paşa zindanında tepeden tırnağa silahlı faşist orduya 'Etrafınız sarıldı, asıl siz teslim olun!' diyen cüreti, ne tarihin en büyük zindan katliamı karşısında halaylarıyla faşizme meydan okuyanları, ne bedenleri kimyasal silahlar yüzünden yanmış tutsakların devrim ve komünizm bayrağını yere düşürmeden şanlı kızıl bayrağı daha da yükseklere taşımaları, ne yoldaşlarının daha fazla zarar görmemesi için bedenlerini tutuşturan komünistleri, ne de dört gün savaşarak faşizmin tüm silahlı gücünü şoka sokan tutsakları unutmayacağız..."

Maraş'ta, Roboski'de faşist devlet eliyle katledilen onlarca insanımızı unutmayacağız..." denilerek ölümsüzleşenler şahsında saygı duruşuyla başladı anma.

Anmayı düzenleyen kurumlar adına yapılan ortak açıklama,

"Türkiye ve Kürdistan tarihinin tanık olduğu en kanlı zindan katliamlarından biri olan 19 Aralık Zindan katliamının 17. yılını faşist devletin yeni katliam planları gölgesinde anıyoruz" denilerek başladı.

Türkiye tarihinin bir katliamlar tarihi olduğu anımsatılan açıklamada, devletin işçi ve emekçi halklara yönelik her saldırısından önce zindan katliamlarının yaşandığı söylenerek 12 Mart 1971 faşizmi, 12 Eylül faşizmi anımsatılarak Diyarbakır, Mamak, Metris, Ulucanlar, Diyarbakır, Ümraniye zindan katliamları aktarıldı.

"Faşist devlet, tarihi boyunca devrimci tutsaklara rehine gözüyle baktı. Bu, onun değişmeyen politikasıdır. Hükümette hangi parti olursa olsun, devrimci kitle hareketinin gelişmeye başladığı her dönemde devrimci tutsaklara yönelmek, onlar üzerinde terör estirmek, katliamlar yapmak faşist devletin temel politikası olmuştur" denilerek, bunun sadece bir huç alma, intikam alma isteğinin sonucu olmadığını; devrimci tutsakların iradesini teslim alırsa, dışarıda kendisine karşı mücadele halindeki devrimci kitlelerin, ezilen halkların kitle hareketini bozguna uğratabileceğini bilmesi olduğu vurgulandı.

Aynı şekilde işçi ve emekçileri baskı altında tutmak, gelişebilecek ayaklanmaların önünü kesmek Maraş'ta yüzlerce Alevi'yi, Roboski'de onlarca Kürt'ü katlederek, içine girdiği siyasi, ekonomik çöküşün önüne geçebileceğini düşündüğü söylendi; ancak tüm baskı ve katliamlara karşı halkların cevabı hep mücadeleyi daha da yükseltmek oldu.

"Bugün devlet, Türkiye ve Kürdistan zindanlarında devrimci tutsaklara karşı keyfi bahanelerle kitap kısıtlaması, hücre cezaları, hastane sevklerinde çıplak arama dayatması, görüş yasağı gibi bir çok baskı ve işkence yöntemlerini denerken yeni bir saldırı başlatmıştır.

Bu seferki saldırının adı "Tek Tıp Elbise"dir.

Devrimci tutsaklara tek tip elbiseyi giydirecek onları küçük düşürülmüş halde emekçi sınıfların karşısına çıkarmak, 12 Eylül faşizminden beri faşist devletin ve bütün faşist-gerici burjuva iktidarların değişmeyen rüyasıdır" denilen açıklamada, tutsakların daha önce de olduğu gibi, büyük bedeller ödemeye pahasına bu saldırıya da püskürteceği vurgulandı.

Yaşanan uzun zindan savaşları tarihinde zindanların yıkılmasını hedef almayan, haklar ve yaşamın katlanılabilir hale getirilmesi hedefiyle yürütülen mücadelenin bir kısır döngü gibi hep başa döndüğü, bu döngüyü kırmak için "Zindanları yıkma" hedefinin en başa konulması gerektiği vurgulandı ve 19 Aralık Katliamı hatırlatıldı; "19 Aralık'ta, öncesinde ve sonrasında zindanlarda toprağa düşen tüm devrim savaşçıları, gerçekte devrim için, devrim bayrağını yükseklere tutmak için, devrimin iradesini kırdırmamak, teslim olmamak, devrim güçlerinin onur ve moralini yüksek tutmak için toprağa düştüler. Onlar; devrim ile karşı devrim arasındaki çarpışmada devrim için yaşamlarını feda ettiler. Onlar baskı, işkence ve katliamlar karşısında her zaman morallerini yüksek tutup, düşmana etrafınız sarıldı teslim olun diyecek kadar cüretli karışınlar, lav silahları, kimyasal silahlar ve düşmanın tüm teknik üstünlüğüne karşı halaylarıyla devrim ve komünizm mücadelesinde birer komutan olduklarını gösterdiler" denildi.

Ortak açıklama, "Onları anmak, mücadelede yaşatmak devrimi zafere taşımaktır. Bir devrimin ilk temel, başlıca belirtisi ayaklanmış devrimci kitlelerin eylemiyle zindanların yıkılması, tutsakların özgürleştirilmesidir" denilerek sona erdi.

Etkinlik, sinevizyon gösterimi, şiirler okunması ve en son müzik dinletisi ile son buldu.

Basel'den Leninistler

ZİNDANLARI YIKACAĞAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ

Yoldaşım... Canım... Her şeyim...

Yoldaşım, canım, her şeyim... Seni merak etmek korkunçtu... Hepinizi merak etmek korkunçtu... Yaralananları ve sonsuzluğa gidenleri öğrenmekte... Önce yaralıların listesini gördük, uzayıp giden bir liste... Uzadıkça yürekte dayanacak güç kalmıyordu "ama" diyordu insan yine de "demek halâ yaşıyorlar...", "demek halâ hayatta kalma şansları var". Sonra bir başka liste... İsimler sıralanıyor alt alta. Bu öylesine itici ve öylesine soğuk sıralanış, sıradaki her ismin karşısında kahredici o dört harfli sözcük, açılan bir parantez, parantezde kurşun, yanık gaz... gaz, yanık, kurşun... kurşun, kurşun, yanık... İsimler sıralanıyor. Tanıdık tanımadık yüzler, bildik bilmedik yürekler, dost isimleri... Murat'ın ismi... Yoldaşım, canım, her şeyim... Yaşadıklarımız korkunçtu, yaşayacaklarımız belki daha korkunç olacak ama bu, o güzel gün daha da yaklaştı demek...

O altı bayanımız aklımdan çıkmıyor. Şefinur'un camdan el sallayışı, Seyhan'ın gülümseyişi, zafer işareti... Sonra Özlem, sonra Nilüfer, sonra Gülseren, sonra Gülser... Birden bire, bir anda gözlerimizin önünde tüm camlardan birden yükselen ateş... Sonra ne o el sallayış, ne o gülümseyiş... Bir anda oldu, her şey bir anda oldu... Kan yağmurlarına aldırmadan cama fırladım, bağırardım, bağırardım! Ses veren yok, alevlerden ses gelmiyor... alevler... Çok değil az önce üst katta kıl payı kurtulduğumuz alevler... "Kurtulduğumuz" Bu kelime ne kadar ağır, bu kelime ne kadar kahredici, bu kelime kurtulamayanlar karşısında ne kadar haksız ve ne kadar acımasız...

Yoldaşım, canım, her şeyim... Büyük bir gürtülle ilk anda uyandığımda ışığı açmama yağın kurşunlar arasında aklıma ilk gelen, yoldaşlarım... Yaptığım her şeyde, yaşadığım her saniyede bir an bile aklımdan çıkmayan ve acı bir sezgiyle onların başında aynı ölümün dolaştığını anladığım an daha güneş doğmamıştı. İşte o an ateş, gaz, duman ve kan yağmurları arasından bizim zilin çaldığını duydum...

Ulaşmak, delicesine bizimkilere ulaşmak için çırpınan kalbim o an durdu. O an her şey sanki bir değnek dokunmuş gibi dondu; ne gaz, ne duman, ne ateş, ne kırılan duvar, dökülen taş sesi... O an karanlığın içinde kulaklarımda sadece uzayıp giden zilin sesi... Fatma'nın gayri ihtiyari yerinden fırlamasıyla ileri atıldım ve kolundan yakaladım; "Nereye gidiyorsun!..." "Ne bileyim ben!" dedi şaşkın bir ifadeyle: "Belki Murat Ördemci gelmiştir..." Sarıldım ona, sınıksı sarıldım. Değnek dokunmamıştı, karanlığın içinde çalan zilin sesi, kurşun, gaz, duman, kırılan duvarlar içinde sarıldım: "Ördemci ne arasın Fatma, Ördemci ne arasın!..."

... Ördemci... Murat, Murat'ımız...

Yoldaşım, canım, her şeyim... O anda belki vurulmuştu Murat, belki vuruluyordu, belki diyemiyordum artık. Çünkü öyle değilse bile kesin vurulacaktı... Sonra o zilin sesi, çıkan yangından dolayı kısa devre yapan o zilin sesi hiç susmadı, susmadı saatlerce ve sürüklenerek, dövülüp, dipçiklenerek götürüldüğümüzde bile arkamdan uzaklaşan sesini duydum... Çağırın kim!, Çağırın kim. Ama çağırın Ördemci değil, o Şerifin kollarında vermiş son nefesini... O an bu kahredici gerçeği bilmiyorum...

Boş bir salondayız. Yaralıları biz bile tanıyamıyoruz. Yıllardır yan yana olduğumuz insanlar hem de... Üstümüz ıslak ve durduğumuz her yerde küçük bir göl oluşuyor... Arkadaşlar gidiyor birer birer hastaneye. Bir kısmı da ringlere götürülüyor ama biz bilmiyoruz. Sonunda beş kişi kaldık. Bir pencere kenarına yaklaştık. Pencerenin hemen önünde ince bir yol, yolun karşısı bir uzun duvar, duvarda rakamlar 18-17,16-15, 14-13, 12-11... İlk defa havalandırma duvarlarımızı dışından görüyoruz. Çatılarda askerler, demek sürüyor... 18-17'nin duvarı delik, içerde hiç kimse görünmüyor. Sonra dışarda bir hareketlilik başladı. İki itfaiye aracı geldi önce, sonra aynı yola sıra sıra askerler dizdiler. Öylece donmuş izliyoruz. Kara bir delik açtı iş makinası 16-15 hava-

landırmasının dış duvarından... Sonra bir merdiven dayadılar dışarıdan... Kızlar bağıyor "Bu sizin Muharrem!" Koşuyorum göremiyorum. Delikten sedyelerle yaralıları veriliyor dışarıya... Sonra arkada uğraşırken "Aa! Bak işte Cuma!" diyorlar, koşuyorum cama, yapıyorum cama, göremiyorum. Ama içeriden birileri görünüyor, bak iki kişi sedyeyle yaralıları veriyor. İki kişiden biri bizim İbo, öteki Kenan. Nasıl da rahat yüzleri var, nasıl da ışıklı... El sallıyoruz, işaret yapıyoruz görmüyorlar. Kenan daha Seyhan'ın öldüğünü bilmiyor, Kenan 12 gün sonra öğrenecek Seyhan'ın yaşamadığını... Arkasından Savaş, Savaş bilmiyor Nilüfer'in o ince gülümseyişinin artık gerilerde kaldığını...

İşte İbo bizi farketti, el sallıyor, gülümsüyor. Kenan el sallıyor, Ramazan, Hasan Demir, Nizam, demek 12. koğuş 15-16'da... Kenan eliyle işaret yapıyor, altı işareti yapıyor... Altı... Ne demek altı... Altı ne... Altı kim...? Hemen yanımdaki pencere, camları kırık ve ben bir boşluktan faydalanıp şaşkınlıktan kimse ne olduğunu anlayamadan koştum o cama: "İbo! İbo! Bizden altı kişi gitti İbo!" Saçımdan tuttular. "İbo... altı kişi gitti bizden! Yaktılar... Yaktılar!" çekiyorlar. "Devrimci Tutsaklar Tes..." ağzım kapatıldı... götürüldük... Artık onlara seslenmek mümkün değil... Onlar sesimi belki duydu, belki duymadı... Uzaktan o numaralı duvarın tepesini görüyorum. 15-16'nın orda... O duvarın üzerinde kuşlar. Hepsi de güvercin, bir havalanıp, bir konuyorlar... Rüzgar yangın dumanları vurdukça uzaklaşıyorlar, sonra inatla ve ısrarla topluca gelip aynı yere konuyorlar. Kuşlar bırakıp gitmek istemiyorlar.

Gazeteler gezdiler, yaşadığımız yerleri... Gazeteciler görümler görmek istedikleri şeyleri... Sonra bir küçük kedi gördü gazeteciler, dolanyormuş yanan koğuşların içinde... Sonra havalandırma duvarının üzerinde güvercinleri gördü gazeteciler. Günler geçmişti oysa ki, demek gitmemiştiler. Belki de bekliyorlardı halâ güvercinler. 15-16 havalandırmasında

bir el onların kafesinin kapılarını açtı. Havalandırma halay çekiliyor, zeybek oynuyor birkaç kişi. Yanan koğuşların arasında final halayı çekiliyor, marşlarla... Tepedekiler şaşkın, tepedekiler artık bitti gözüyle bakarken ne olduğunu anlayamıyorlar. Halay çekiliyor, kuşlar havalanıyor, sonra kan yağmurları... Topluca üzerlerine yağın kan yağmurları, Cengiz ve Mustafa Yılmaz yan yana... "Mustafa, Cuma'nın kollarında ölümsüzleşmiş" diye duyduk sonra... Sonra "1. ekipten Ökkeş, Murat tam önümüzdeydi, siper etmişlerdi" denildi bir mektupta... Murat bir buçuk saat yaralı kalmış, bacağındanmış yarası, atardamardan... Bir buçuk saat oluk oluk akmış canı... Selam söylemiş hepimize, tek tek isimlerimizi saymış...

Yoldaşım...

CANIM... HER ŞEYİM...

Bayrampaşa'dan Bir Leninist Tutsak

Ümraniye Zindanı

Saldırımın başladığının ilk işaretinden çok kısa bir süre sonra tüm tutsaklar, düşmanın bir sonraki hamlesini ayakta beklemeye başlıyoruz. Uzun bir süredir bekliyorduk bu an. Panik yok, kargaşa yok, şaşkınlık yok. Çok kısa bir sürede

man içinde biz. Bir sonraki adım nereden, nasıl gelecek? Bekleyiş kimi zaman uzun, kimi zaman kısa. Heyecan koşuşturuyor ortalıkta, bir barikatı kurmaktan, bir başka yerde nöbeti devralmaya, oradan bir başka hazırlığın tamamlanmasına. Sibel ilk andan itibaren hep o bildik ha-

mına koşmak için bekliyor tetikte. Sakin... Belki de hiç olmadığı kadar sakin...

Aysun... Her zamanki gibi olması gereken yerde, yapması gereken işi omuzlamış sıradan bir günde sıradan bir iş yapıyor muscasına rahat. Değişen bir şey var mı? Gözlerindeki ışığı daha bir keskin sanki, daha bir şen. Bir de kısacık ama bir insan ömrüne boydan boya yetecek dört günün, yürek atışındaki hızı. Ve iş makinelerinin, sloganların, silah seslerinin, gelen ölüm haberlerinin içinde yükselen ses... Bizim sesimiz... "ASLA TESLİM ALAMAYACAĞINIZ BİZİ"

Saatler ilerliyor büyük bir hızla. Sibel ve Aysun önce birlikteler, sonra yer değişikliği oluyor ve Sibel başka bir noktada bulunan yoldaşların yanına geçiyor. Fırsat bulduğumuz anlarda birbirimizi görmeye gidip geliyoruz. Belki de son defa... Kim bilebilir bunu? Belki de şu an, tam şu dakikada bir kurşun deliyor bir yüreği. Kitaplarda okuduğumuz zindan savaşlarının belki de en çıplak, en şiddetlisini yaşıyoruz. Stalingrad ve Beyrut kuşatmalarıyla benzerlikler buluyoruz yaşadıklarımızda... "Arkamız Moskova ve çekilme imkanı yok" diyoruz, kurşun sesleri ve sloganlarımızla bölünen aralarda yaptığımız konuşmalarda Sibel "ta-

rihi günler yaşıyoruz yoldaşlar" diyor. "Tarihi günler yaşıyoruz ve daha uzun dayanmalıyız burada... daha uzun, dayanabildiğimiz kadar..."

Devrim kahramanlarını, romanlardan okuduğumuz, tartıştığımız o kritik dönemleri konuşuyoruz. Ve her kısa sohbetimizin ardından, bir canımız sanki virgül koyuyormuş gibi paragrafa "burada Leninistlerin olduğunu göstermeliyiz, günler savaşımızla sürmeli, daha uzun dayanmalı..." diyor.

Uyku sinsi bir düşman gibi, bedenlerimizin yorgunluğunu kuşatmak istese de bilinç sürekli tetikte. Dinlenmeye zaman yok. Sibel yoldaşla, gidip bir iki saat uyuması için konuşuyorum. O an canlanıyor "hayır, uyukum yok" diyor. "Daha uzun dayanabilmemiz için buna ihtiyacımız var, zaten iki saatten fazla olmaz" diye hep birlikte konuşuyoruz. Birkaç yoldaşla birlikte gidiyorlar. Ama aradan yarım saat geçmeden geliyorlar. "Hayır uyuyamadık. Ya biz ordayken bir şey olursa... O zamanı burada değerlendiririz daha iyi" diyorlar, neredeyse hep bir ağızdan ve fısıltıyla. Tartışacak bir şey yok. O an birbirimizi belki de hiç olmadığı kadar iyi anlıyoruz.

Ve Sibel o anlarda sürekli soruyor ve düşünüyor "buranın durumu ne?

Orada neler oluyor? Daha fazla neler yapabiliriz?"

Bir yer değişikliği daha oluyor. Bulduğumuz yerde Aysun ve Sibel'le birlikte beş kişiyiz. Karşılaşma anının sabırsızlığıyla, bekliyoruz hep düşünüyorduk o anın gelmesini. Bu upuzun gelen bekleyişlerde, sohbetler ediyoruz yoldaşlarla. Bir yoldaş "ömrümden hiç bu kadar konuşmamışım herhalde" diyor. Gülümsüyoruz. Aysun alıyor sözü. O hep gülen, tasanın kaygının asla göleylemediği güzelim gülüşüyle anılarından, o anda neler hissettiğinden, dışarıdakilerden bahsediyor uzun uzun... Birkaç saate sığın ömrümüzün en uzun sohbetlerini ediyoruz. Onca kurşun sesinin arasında yükseliyor kahkahalarımız. Cephede gülmek ciddi bir iş madem, biz de bütün ciddiyetimizle salıyoruz kahkahalarımızı. Zaman kavramının yitirdiği bu anların birinde konu dolanıp durup Aysun'un ilk uzun süreli açıklı grevi macesasına geliyor. 96'da ölüm orucu öncesi açıklı grevine başlarken bir defter hazırlamış ve oraya o anda neler hissettiğimizi, neler düşündüğümüzü yazmıştık. Zaferi kazanır kazanmaz yapacağımız ilk iş bu

bütün tutsaklar nerede olunması gerekiyorsa orada hazır. Karşılaşma anını bekliyoruz sabırsız, kararlı... Etrafımız duvarlarla çevrili, duvarın dışında düş-

liyle... Her adımında "işte buradayım ben amansız!" diyen kararlılığıyla çıkıyor öne. Ufak tefek bedeninin kaldıramayacağı yükleri kaldırmaya asılıyor kocaman yüreği. İhtiyacı olanın yardı-